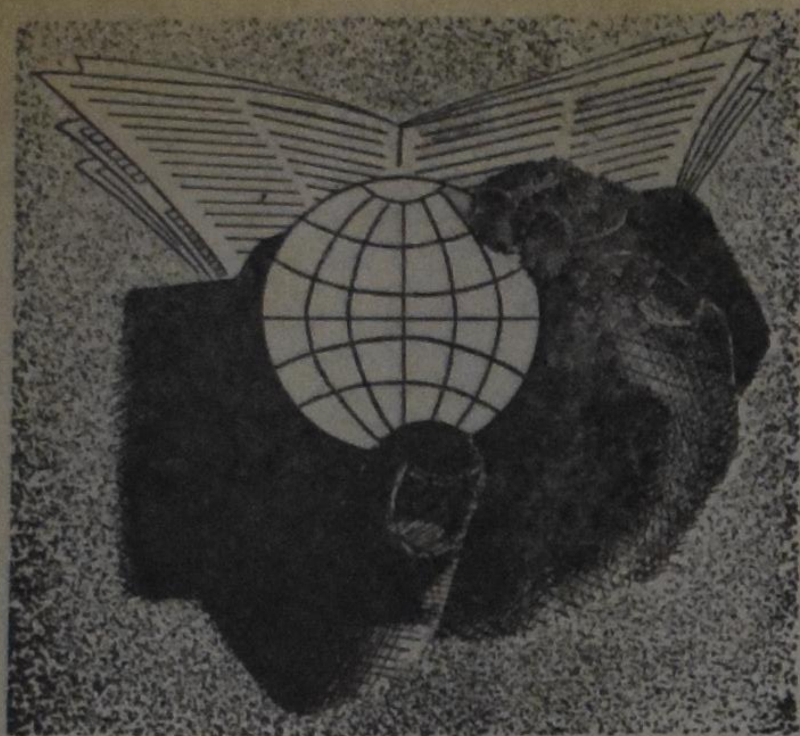
March 5, 1970 — No. 945
25th YEAR OF PUBLICATION

Jan.
Rev.J.W.Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

Hidden Invaders

(Report on a speech by

Rev. Dr. R. Kooistra.)

Driving through Mennonite country in Ontario, you may still see a horse-drawn cart on the road. These people think things are only good in the old approved way. Many Christian Reformed people follow this way of thinking in spiritual matters. In the meantime we live in today, especially our young people. Newspapers, T.V. and many other things invade our homes, but the secular spirits invade our hearts and minds. There is no wall of separation, here reigns God and there Satan. Evil spirits do not start inside the theatre but invade our hearts.

Modern advertising molds our subconscience. "Drink Coca-Cola and get that vigorous feeling." "Drive a late model car and look as glamorous as the people posing beside it."

Nobody is allowed to be one dimensional. You may like to be yourself, but modern advertising molds you to modern living.

There was once the Davy Crockett craze, which shows how business profits from creating a desire. First the rich man's children only have the new fads, then the middle class follows, which demands mass-production, when those get tired of it, the poor man's children finally can afford it, until they too tire of it and the oversupply is left unsold.

Parents can be overbearing in forcing religion or affection on their children instead of lending a listening ear to their problems.

Catechism classes should not just teach theories, but should deal with personal problems. Books on sex should be carefully discussed as should shows. For example, let's take a 27-year-old spinster. First, the word spinster is derived from a girl spinning for her trouseau. One such girl lost her faith in God on account of an overprotective mother, who doted on her on account of the father often being away.

The Marriage form of our church should not read: marriage is for the propagation of the human race in the first place. Marriage is first for the promotion of God's Kingdom, then for the enrichment therein. Whereas so many invaders enter our homes by way of T.V., it's better to supply the members of the house with active entertainment such as music or games. Skilled labour has its benefits. The wheel is an invention which extends the hand or foot. Much skill is taken over by the machine.

Among the best T.V. shows is "My Three Sons". Though being secular, it still has psychological value. Adult students can also learn from some secular books.

Being from Dutch descent does not always judge a young person as being a good marriage partner. There are many good Christians outside the Chr. Ref. Church.

If our contact with the Holy Spirit is only on Sunday morning, the hidden invaders of the spirit of this world may draw us away from God.

The Church should listen to young peoples' problems and ideas, if they do not want to lose them. There should also be more relation with Evangelical churches to stand united against the powers of evil.

Christian never tremble, never
be downcast.
Smite them. Christ is with thee.
Watch and pray and fast.

Harriet Schuld.

TRAINING COURSE BUILDING ADVISORS

The Christian Reformed World Relief Committee, in conjunction with the American Red Cross, held a Volunteer Building Advisor training course this week at the Christian Reformed Denominational Building in Grand Rapids, Michigan.

Seventeen man from Nebraska, Canada, Colorado, Washington, Wisconsin, and Grand Rapids, qualified to assess and recognize disaster caused damage and to assist the Red Cross in recovery planning with families, attended these sessions. Mr. Arie Schouten and Mr. Chris Van Andel came from as far as Lynden, Washington. Ten men from the Christian Reformed World Relief Committee were on the scene in Mississippi following hurricane Camille. They volunteered to assist the Red Cross at that time. All agreed that prior training would have been helpful.

This training is the first step in working out a co-operative program between the American Red Cross and the Christian Reformed Relief Committee. Further steps will be taken in February to more formally consider long range cooperative planning.

More than 230,000 persons were given emergency care by the American Red Cross following Hurricane Camille's vicious strike at the Gulf Coast on August 17. Over 31,000 families applied to Red Cross for recovery assistance in rebuilding, repairing, and refurnishing their homes. Cost of this Red Cross disaster relief operation, now approximately seventy-five percent completed, is expected to exceed $22 million.

The American Red Cross is the vehicle in which many organized groups serve in time of disaster. These other areas of possible cooperation will be discussed at the time of the Christian Reformed World Relief Annual Meeting.

Those attending this session were: Charles T. Conner, Omaha, Nebraska; Walter De Lange, Dutton, Michigan; Bernard Huinink, Woodstock, Ontario, Canada; Herbert Lettinga, Woodstock, Ontario, Canada; Neil Medema, Littleton, Colorado; John Mokma, Grand Rapids, Michigan; John Newhof, Grand Rapids, Michigan; Al Rodenhouse, Grand Rapids, Michigan; Frank Ruiter, Muskegon, Michigan; Arie Schouten, Lynden, Washington; Chris Van Andel, Lynden, Washington; Peter Vander Ark, Grand Rapids, Michigan; John Visser, Waupun, Wisconsin; Bob Vork, Holland, Michigan; J. H. Wiggers, Trenton, Ontario, Canada; Chris Zoetewey, Denver, Colorado; Roger Zylstra, Grand Rapids, Michigan.

"Brother, did you bring us Bibles?"

A Bible-smuggler's own story of a recent mission behind the Iron Curtain

A few months ago, a teammate and I were on a mission of delivering Bibles to believers in a certain communist land that had best not be identified.

We had received the Bibles and funds for the mission from Underground Evangelism, and set out on our urgent mission trusting God to make a way and protect us.

We arrived in the land and met briefly with the Believers in the capital city. We dared not make our transfer of Bibles there, so the local Christians arranged to meet us late that night on a country road where we would transfer the Bibles from our vehicle to one they would bring.

An hour ahead of time we started out, giving ourselves plenty of time to find the exact location, which was just opposite a large barn near a wooded area and near a bend in the country road. By setting out early, if we had trouble finding it, we wouldn't be late. We had no difficulty finding the spot, and in fact arrived about 15 minutes too early so decided to sit there, and wait. We thought we'd better have a good reason for just sitting there, so took out our jack and tire tools to make it look as though we had just fixed a flat.

It's a good thing we did, for just as we had the jack and tools out, a police car came by, saw our foreign license and pulled over. They took a good, close look at us in the headlights of their car, saw the jack and tools and drove off, satisfied as to what we were doing there.

A few minutes passed and we waited. Suddenly we heard a rustling noise coming from the woods just off the side of the road. To our great surprise, out came three of the leaders of the underground churches in the area. They explained that at the last moment they had decided not to bring their own car, but decided to get there ahead of us and watch for a few minutes from the woods. They had just started out of the woods when they saw the police car and dashed back.

They climbed in the back seat of our car and directed us off down the road to another small town about 15 kilometers (nine miles) away.

They directed us to a house out on the outskirts of the small town and, following their directions, we drove the car up to the house and around it, into the back yard which was closed off from view from the street.

We quickly carried the load of Bibles into the house, and there found that here in the middle of this communist country was an underground Bible depot, from which Bibles were distributed throughout the land!

Our host told us that we were expected to bring the Word of God since we had arrived on the very night an underground church service was to be held here in the very same place.

They explained that in this area the Believers of the underground churches gathered two by two so as not to attract attention. Two people came in, sat down and a few minutes passed, then another two arrived. I remembered thinking "how slow this process is!" Then I remembered they would have to leave the same way they came, two by two!

In half an hour the house was filled with 28 people. Their faces shone with the joy and radiance of Christ as our host introduced us as "brothers in Christ from another land." I thought, "What these people have to go through to worship God, and how happy they are!"

They gathered around me and one of the elderly men grasped me by one hand and put his big arm on my shoulder. Inching up close, he asked, "BROTHER, DID YOU BRING US BIBLES?" "Yes," I replied. "There is one for each of you."

There was such joy on their faces as this comment was translated! Then the elderly man grasped my arm again and said, "Oh no, we cannot each have one. We will keep only a few Bibles for ourselves. Our brethren in other towns must have Bibles, too."

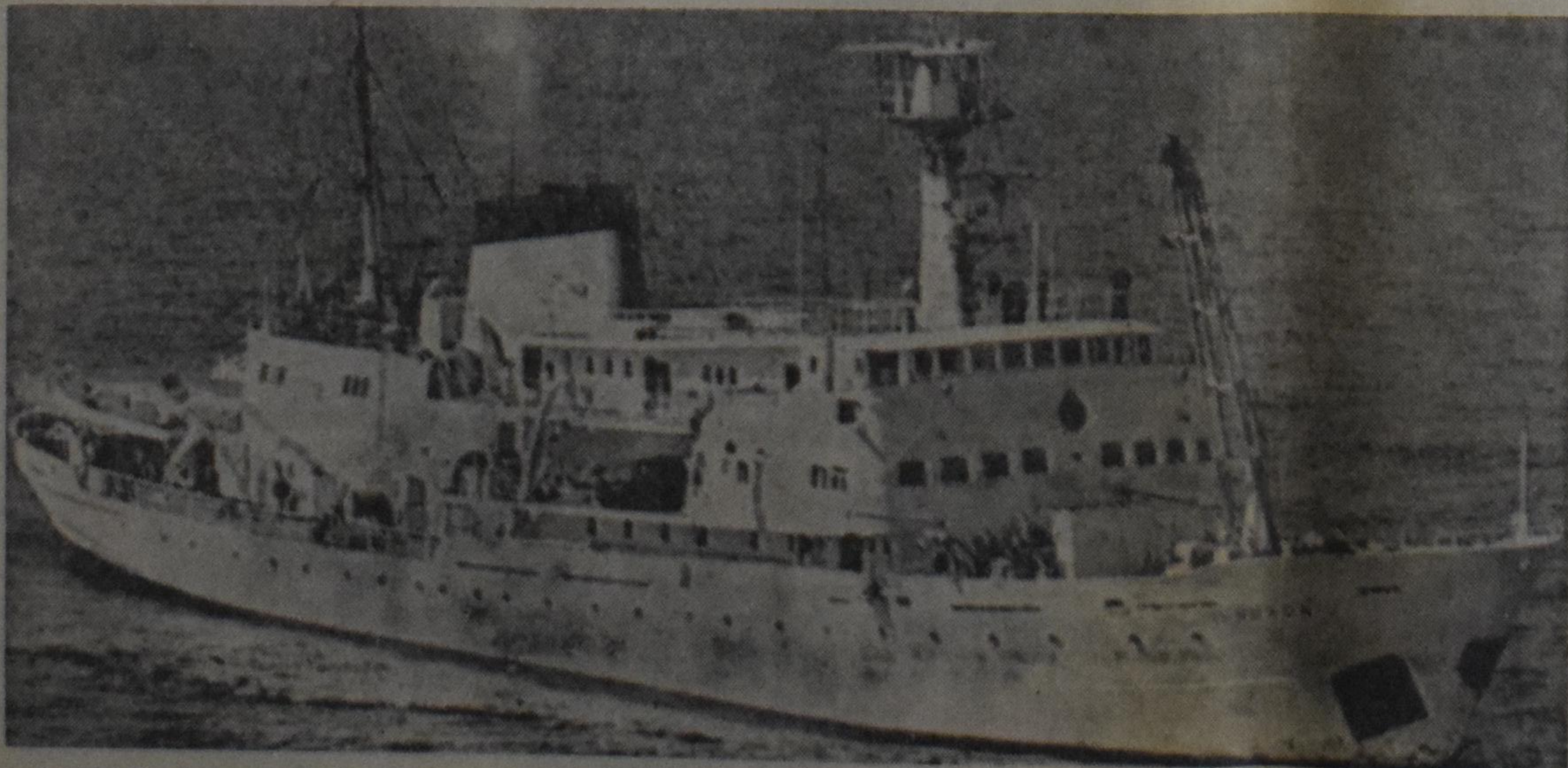
That night, tired though I was from such a long journey, I testified of how I found Christ and how God had led me to be a Bible-smuggler.

What wonderful fellowship there was that night in that small house, in a small town, somewhere behind the Iron Curtain. It was a great spiritual blessing to me.

One day I shall meet these wonderful Believers again, in heaven, if not on this earth. Until then, I will never forget the joy on their faces to know that after so many years someone cared enough to send them Bibles.

And since that time, everywhere I have gone doing this work, I have heard the question repeated "Brother, did you bring us Bibles?"

— "Underground Evangelism".

THE GOOD SHIP HUDSON — Canada's brave little ship — the CSS Hudson — is on an eleven-month probe of a region more unknown and ten times more vast than the moon — the earth's oceans and their bottoms. If she is successful in battling the pulsing currents at the tip of South America and the ice-clogged passages of the Canadian Arctic, the Hudson will be the first ship ever to go around North and South America. Scientific data from more than 100 participating scientists could pave the way to breakthroughs in inter-continental rocket travel, Arctic oil drilling, more accurate weather forecasting and an understanding of some of the basic processes which govern the earth. The five-year-old Hudson was sent on her voyage from Bedford Institute, Dartmouth, Nova Scotia.
(Calgary Herald Photo)

OPEN LETTER TO THE U.S.A.

For while we are inundated with a continuing avalanche of "hate-America" propaganda, little has been done to promote understanding, cooperation and friendship between our two nations, sharing as we do a common border, common language, common ancestry and in many respects, a common economy.

Permit me, a Canadian, to express a long overdue Thank You America — not only for putting men on the moon, but for almost 200 years of contributing to the betterment of mankind. For the airplane, radio, cotton gin, phonograph, elevator, movie machine, typewriter, polio vaccine, safety razor, ball point pen and zipper.

No other land in all the world has, in so brief a history, contributed so much and asked so little — only that we live together in peace and freedom.

From the days of Washington and Lincoln, you have demonstrated the creativity, invention and progress of free men living in a free society — where ideas and aspirations may be promoted to the extend of man's willingness to work and build a "better mousetrap" with commensorate rewards.

Thank you for upholding he principles and rights of freedom and liberty; for the American Constitution and Bill of Rights and for protecting those rights even when it results in the burning of your flag and the murder of your President.

Thank you for those brave men who helped defend freedom on foreign soil in two world wars — a debt we have been able to repay in small measure by way of some 10,000 Canadian volunteers who serve in your Armed Forces; for the foreign aid you continue to give even when your hand is bitten and your motives impugned; for keeping your dignity in the face of insults from nations still wet behind the ears; and those who would envy what you have made of yourself; for your patience with those who seek to steal the world and enslave its people; for keeping your cool even when the Trojan horse mounts the steps of the White House to insolently spew forth its treason.

Thank you for helping keep alive the concept of individual liberty and faith in God in a world wallowing on humanistic collectivism. For these reasons and so much more, we say: "Thank you America, and God bless you."

Canadian - U.S. Friendship Association,
Patricia Young,
correspondent.

DATA CENTRE

Until April 5	Exhibition, "Rembrandt after 300 Years" (Rembrandt and his followers), Detroit Institute of Art; under the high Patronage of Princess Beatrix of the Netherlands, and Mrs. Richard Nixon, U.S.A.'s first lady.
March 2-5	Evangelical Fellowship of Canada Conference, Toronto, Ont.
March 3	Rev. R. Wurmbrand speaks in Second Chr. Ref. Church, Albion Rd., Rexdale, Ont.
March 7	The banquet of the Christian Action Foundation, where the Rt. Hon. John G. Diefenbaker would speak, has been CANCELLED.
March 7	10.00 a.m. Public meeting with Dr. Lester De Koster, Editor elect of The Banner, in the Rehoboth Chr. Ref. Church, 800 Burnhamthorpe Rd., Etobicoke (Toronto).
March 14	F.O.C.U.S. Conference. Dr. Peter Steen from Geneva College, Pa. will speak on: I. Church's Role in Society; II. Student's Role in Society. 10.00 aim. Room 107 (Music Room), Arts Building, University of Guelph.
March 25	"Christianly Sensitive Art for Home and School", with exposition of paintings by Henk Krijger, Resident-artist at the Institute for Christian Art, Trinity Christian College, Palos Heights, Ill.
April 1	Due date of entries for the Spring 70 Writing Contest, World of Young Writers, Calvinist-Contact.
April 3	The Drama Club presents the comedy "Charley's Aunt", Hamilton District Christian High School.
April 4	The Drama Club presents the comedy "Charley's Aunt", Hamilton District Christian High School.
April 10	All Ontario Principals' Spring Conference will be held in the educational wing of the Second Christian Reformed Church of Brampton, Ont.
April 10	The Drama Club presents the comedy "Charley's Aunt", Hamilton District Christian High School.
April 11	The Drama Club presents the comedy "Charley's Aunt", Hamilton District Christian High School.
April 18	CLAC Convention 1970.
April 30	Toronto. Christelijk Residentie Mannenkoor, conducted by Arie Pronk.
May 5	Hamilton. Christelijk Residentie Mannenkoor, conducted by Arie Pronk.
May 6	London. Christelijk Residentie Mannenkoor, conducted by Arie Pronk.
May 6, 7, 8	"All My Sons" by Arthur Miller (produced by arrangement with Dramatists Play Service Inc.), in the Toronto District Christian High School, Woodbridge, Ontario.

The Next Issues of Calvinist-Contact

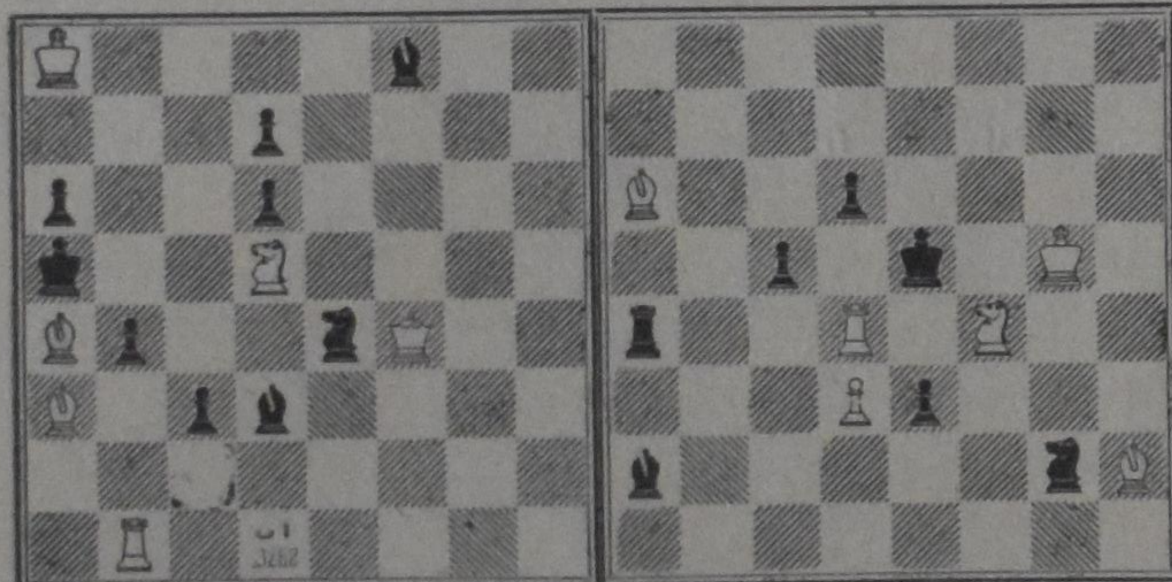
will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
March 12	March 6	March 4 noon
March 19	March 13	March 11 noon
March 26	March 20	March 18 noon
April 2	March 26	March 24 noon

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

Nr. 388	Nr. 389
Author: K. A. L. Kubbel, Russia 1935	Author: M. K. Gonjajew, Russia 1874
Black: 9 pieces	Black: 7 pieces

White: 6 pieces	White: 6 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points	White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The two problems in this first series of the month are highly interesting in my opinion. Our veterans wlil have no difficulty with them. Those who joined our contest just recently will enjoy satisfaction in cracking these nuts.
2. Kubbel was a famous problemist. This threemover bears his name, which means that Nr. 388 is worthwhile anyway. The full solution should be given: keymove, threat, if there is any, plus all variations, which may be given through the second move of Black, if this would be convenient to you.
3. Nr. 389 shows an idea which we faced more often in our contest. This twomover is absolutely classified among the easy ones. Indication of keymove plus threat (of course, IF any) is asked for.
4. Postpone mailing the solutions till the second series will have been published.

EXPERIENCES IN A SMALL CHURCH

In your "Kerkelijk Jaaroverzicht" of the Christian Reformed Church was the statement made, that not much evangelism work is done by the Christian Reformed Church in Canada. Then a few places were mentioned. It is true there is not much evangelism work done by our churches, but there is more than mentioned in this report. And we should be aware of it. For there is the need of support and prayer for the evangelism causes.

In our classis only (Eastern Canada), are 3 ordained men working full time in evangelism. Rev. H. Uittenbosch in the Seaway-ministry, Rev. A. Vanden Ende in Fredericton, N.B., and I in New Glasgow, N.S. There seems to be the misconception that the work of Home Missionaries is to make the churches grow by attracting new immigrants to a certain area, or by inviting Christian Reformed people from other places to come to the Home Mission church, or by trying to get Dutch people who live in the area, to come to the Chr. Ref. Church.

In the past this often has been the task of the Home Missionary. But this has completely changed. A Home Missionary is a minister of evangelism in the full sense of the word.

In CC of February 5 was part of a report from a classis about the evangelism work. How true it is. We need to change in order to become witnessing churches. And we need this change for our own survival. If we as an ethnic group stay together, and don't look outward, then we have missed the aim of our immigration.

Here in New Glasgow this was clear beyond doubt. In this Easternmost Chr. Ref. Church was a small group of Dutch people who had lived together for more than 10 years, without a church building, without much outlook of growth in the traditional ways as migration and immigration.

Even so some efforts were done to reach out to the neighbours by personal contact and by a Vacation Bible School. But lacking a building and a full-time minister, not much follow-up was possible.

Since August 1969, with the coming of a Home missionary, or minister of evangelism, the outreach in the community received more perspective. Did anything change? Yes, much changed. In October the church was advertised in the local newspaper. Never underrate the power of publicity. People often don't know the church because it is not advertised. They don't know where it stands for. Often they don't know what language is preached. We made a necessary switch to English only, in our church.

The first advertisement brought us in contact with a christian family from a Lutheran church. But there is not a Lutheran church here. This family now faithfully worships with us, feels at home with us, and the man has become the choir director of our recently started choir. Continued advertising brought us in contact with at least two more christian families who were looking for a place where the gospel is preached.

Our advertisements make clear what we stand for. We want the people to read our advertisements, so we must be different. We put a small message of 4 or 5 lines over 2 columns in the paper, something like: "Did you unwrap Christmas already? And what is left over? Is Christ the present you received? Let Him guide you the whole year." Under that message we place the usual information about the place and hour of worship, name and address of the minister. It costs the church $400 annually, but now the people know us. We also make use of the possibility to put in reports from our annual meetings and other activities in and around the church; and interview with the pastor and a picture of his family meant further publicity.

One of the things that had to be changed was the language. We have no Dutch sermons any more. But the older people understand the language well enough to receive spiritual food. And all see the necessity, since hardly a service passed in which we do not have visitors either in the morning or in the evening or both.

The congregation and also persons outside of the congregation have provided the missionary with contacts which were followed up with good results. I am giving instruction in several homes. And one of the families started to come to the church services, others are interested. Those families are not Dutch.

In the parsonage (we have no other building, we rent a church) we hold a neighbourhood bible class. This is a wonderful experience to have children from 4-11 years old as one christian family come together and sing and listen to bible stories, while they come from the widest range of religious background. In catechism classes we also receive a couple of girls from a different background. We are now looking for a place in a neighbouring town to start a similar bible class, and try for more youth work.

I was afraid that we would not find enough teachers and counselors among our 20 families. But the Lord has provided a wonderful spirit in our congregation by the operation of the Holy Spirit.

Our young people want to participate also. They plan to start a canvass for the Bible course and to offer bibles for teenagers. Our local church realizes that for its own survival the church must be involved, and that a minister is not just for his own congregation. The task of the church with the minister is to reach out.

In some congregations they expect the minister to drink coffee with the people of the own church. But we have been looking inward too long already. We become better christians and better Canadians if we look outward and reach out. Canadian people are on the move. In our area newcomers move in. Often they are uprooted. We must try to give them a home, a place where they feel that they have a spiritual home. It may happen in your neighbourhood too, the moving, the estrangement, the uprooting. We as uprooted immigrants, should understand, and reach out.

Maybe we will have less time for "gezelligheid" and telephone conversations, but we will gain tremendously in a spiritual sense. We meet people and we pray that we may win them for Christ.

Pastor Jacob Binnema.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to St. Thomas, Ont., Rev. N. VanderKwaak of York, Ont.

Accepted

to Barrie, Ont., Rev. H. Eshuis of Strathroy (Westmount), Ont.

Declined

for Montreal, Que., Rev. L. M. Tamminga of Sioux Center, Iowa.

for Brandon, Man., Rev. M. D. Geleynse of St. Catharines, Ont.

A FACE THAT EVEN A MOTHER COULDN'T LOVE: Taken to Good Samaritan Hospital when its mother refused to nurse it at the Cincinnati Zoo, a baby gorilla is cradled by a nurse. The infant, Sam, appears thriving.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 (area code 416)

Editorial Council: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Calvinist-Contact is published every week.

EDITORIAL

COMPROMISE

The story is well known. Balaam, the soothsayer of what his position might have been, was hired by the king of the Moabites to curse the Israelites. Instead Balaam blessed them — three times in a row, much to the disgust of Balak, king of the Moabites.

*And we know Balaam repeatedly collided with the God of Israel. With the intention of cursing, he blesses. With the intention of going to Balak, his donkey squeezes his ankle against the wall. With the intention of predicting misery against Israel, **he prophesies the coming** of the Messiah. Oh, we know the story from childhood.*

*In fact, we are astonished over the power of the **Spirit of the Lord** over against the spirit of a man who knew God, but did not belong to the family of God. And we despise a man like Balaam. Because in his heart he had chosen the side of the Moabites. A man who was forced to bless the church, but in his heart was very much opposed to that church.*

*Much as we are opposed to the person of Balaam, **we are not so** against his tactics. Because Balaam said in round words to the king of the Moabites that he could never win on religious grounds. Balaam could not speak anything else but what God caused him to speak. He could not change that. And, therefore, **he advised the king of the** Moabites to leave God out of the picture altogether. Balaam advised approaching the Israelites on sexual grounds. Shrewd as he was, Balaam knew very well that sexual temptation was the "next best" approach to making Israel stumble. God had marriage in high esteem and the love between a man and a woman was precious in the sight of God. If Balak would see his chance to weaken that relationship he might win the battle. That was the way of the compromise. Religiously, Moab and Israel were squarely opposed. In the way of sexual perversion, the bridge was built to attack the national unity of Israel.*

*Balaam was so right. In spite of his blessings, Balaam was in fact an instrument of Satan. Balaam was not interested in the "pleasant moments" of **an Israeli boy with a Moabite girl. Rather,** he was interested in the weakening of the nation of Israel, because that was Satan's interest.*

*Satan is not interested as to whether we have satisfaction in a sinful deed, he is much more interested **how he can hurt God.** Satan is never interested in me. Never. The only thing he is interested in is whether he can use me to hurt God. That is his only aim.*

Balaam's plan worked very well. The girls of Moab presented themselves to the boys of Israel and the boys fell for them. And God's anger burned against His people.

*This is old history. It took place thousands and thousands of years ago, but the tactics of Satan are still very much the same. Not only sexually, but where ever a compromise can be made. And if Satan cannot hurt God by attacking you on sexual grounds, he will do so to make you proud, or jealous, or a fanatic, or stingy, or whatever weak point you may have in your character. He does not care what it is, as long as it **serves his purpose to hurt God.***

The point in the story of Balaam is not the question as to whether his donkey had talked or not (why should it not have? Is anything too wonderful for the Lord?), but the point is that we must see how Satan works and how not withstanding the Lord saves. God hates the compromise, however this compromise is presented or however we are engaged in such a compromise. God loves us so much that He wants us totally, altogether, unreserved, without compromise on whatever side.

D.F.

SHALL WE SIN?

by Rev. CECIL W. TUININGA

The apostle Jude sat down to write a letter. It seems he had made up his mind just what he would write but something happened to change his mind. A report from the churches, which deeply disturbed him, made him write about contending for the faith. Why this change? Because he learned that false teachers had entered the churches, men who taught that one could serve God and enjoy the pleasures of sin at the same tme. Jude spells out clearly the corrupt teachings of these liars, and the just punishment they will receive.

It seems that early Christians followed such teachings readily. Rationalizing we might say that new converts readily reverted back to former sins. But if we are honest with ourselves we must confess that we all tend to revert back to our old sinful nature. It should not surprise us therefore to find Scripture warning us repeatedly against errors similar to those against which Jude warned the churches. We find a notable example of this in Revelation 2. In Christ's letter to Thyatira mention is made of "that woman Jezebel". (Rev. 2:20) This woman also taught that believers can serve God and enjoy the world at the same time. The only difference was that she taught that it was a "must" to explore "the depths of Satan". To know Satan, and to be able to detect his devices and to know sin and misery, one had to enter it. Her contention was that one had to experience sin in order to know it, and then one would know redemption. Or, in other words, she contradicted what the apostle Paul taught and said that grace would abound where sin abounds. (Rom. 6:1)

We can somewhat understand that people were taken in by such reasonings. They came under the garb of an outwardly pious life. And it sounds so reasonable, that in order to come to grips with sin you must know it experimentally, and in order to know grace you must know sin and misery also experimentally. Jezebel was tolerated in the church because of it, but to its spiritual damage.

Teachings of this kind have plagued the church through the ages. They are with us today. They are not all alike and yet have one thing in common. They are a pious fabrication to sin under a pretense of serving the Lord. Satan sells his tricks to gain a foothold within the church. He has won a significant point if he can get the church to tolerate sin under seeming Biblical grounds.

I believe our stand on the film arts tends in that direction. The Chr. Ref. Synod 1966 spoke on it. There is something about that statement that makes one feel uneasy, that in this statement our Synod was compromised something vital to our Christian life. It is as one man put it, "The decisions were taken too much in the light of the practice of the church and not enough in the light of the principles involved. . . . The only significant difference between 1928 and 1966 seems to be that in 1966 there were many more people attending the movies." (**The Federation Messenger**, Vol. XL, March 1969) Much work went into compiling statistics concerning practices among us re TV and movies. The idea was to see what affect principle had had on practice. (**The Church and the Film Arts**, p. 11, under 2) Evidently the principles spelled out were not heeded.

Just what does a church do in such a situation? What can a church do when members choose to ignore principles? That was the question we had to answer, and we finally came up with an answer. In that answer the principles were not attacked. Of course we cannot do that! The decisions of 1928 were rightly called "a declaration of war upon worldliness". But there is another side to the question. Since 1928 the film arts had improved. And 1928 had looked with too dark glasses at the world of film arts. It couldn't see anything good there.

Another factor entered also. The practices within the community of those called God's children. I suspect this had a great impact. After all, when those we count as God's people make free use of TV and movie it must be that there is some good there! Certainly it must mean that the area of the world film arts is not all evil! So we went ahead to take a closer look at what the world has to offer. The conclusion: There is apparently much good in the world's film arts!

Applying the principles of God's Word as done in the past evidently did not work. Young people, and some not so young, keep attending movies of every kind. That is a fact we must face. Since principles are not heeded another way must be explored, that of guiding young and old in an intelligent use of the world's products. So the church must "in preaching, catechetical instruction, family visiting, counseling and in all other official functions give specific guidance and instruction . . . in this complex and difficult situation," and it must "warn against all movie and television products which promote a philosophy of life and a way of thinking that is contrary to the Christian way of life." (**The Church and Film Arts**, p. 39)

Such guidelines are easy to follow. One can justifiably say that 99% of all movie and TV programs have such a philosophy and way of thinking and must be warned against. But what of the 1%, and what of those attending the other 99% of evil movies and TV programs? For this another guideline is added. We must educate the congregation "in a practical way so that its members may become more qualified to distinguish between good and evil in movie and television programs." This guideline also is simple to follow if Synod 1966 had not declared that there is considerable good in the film arts of the world. It seems that the congregation must be instructed to become professional scavengers in the garbage can of this rotten world and dig out what is usable.

It seems to me that this course of action follows the pattern somewhat of that tolerated by the church of Thyatira. There is a subtle difference however. The argument runs something like this: About 90% of our young people attend movies and watch TV programs of every kind. Since we cannot change the trend by applying principles, we have to educate to an intelligent use of these products of the world. We have to help our youth understand. Some of the rationalizing back of this is that there is a "long history of fearful refusal on the part of Christians to deal with the world." (**Credo**, June-July, 1969, p. 19) In the past we apparently did not come to grips with the issues. Our young people therefore do not know any better. They need guidance.

Two things must be observed at this point. The first is that our fathers never avoided facing the world or the issues in it. They did not hesitate to call the life of the world as Scripture calls it "the way of the ungodly shall perish". (Ps. 1:6) They not only saw the dead-endedness of the unbeliever's life but saw that the very way of the world is death. They knew what was in the world (1 John 2:15-17) and did not hesitate to warn their children to keep away from it.

In the second place, just what answer shall we give our young people today? After we have instructed them as to the evil in the movie and TV programs, then what do we do? Counsel them to quit seeing such programs? Then we are back to where our fathers left off. And since young people did not heed the sound principles of God's Word before, will they do so today? Or will we counsel them to keep going, since we cannot escape this issue anyway, and drink poison with discrimination, hoping that they will not poison themselves into hell? Let us be honest! Most of the food the world dishes out is poison, and it is that whether you change the label with movie reviews or not.

But there is much more. This approach is evidently not Scriptural. Let us not deceive ourselves. Scripture calls us to be positive in our approach to the world. We must not fear to face the issues head on. How can our youth be rightly guided in our modern world? By leading them in the blessed way of the Lord. Scripture calls us to do that this way, "Overcome evil with good", Rom. 12:21 and "Put on the Lord Jesus Christ and make no provision for the flesh", (Rom. 13:14) and, "Walk by the Spirit, and you will not gratify the desires of the flesh", (Gal. 5:16) and, "For the rest, brothers, whatsoever things are true . . . honorable . . . just . . . pure . . . lovely . . . of good report . . . be thinking about these things," (Phil. 4:8, 9) and, "On the things that are above set your minds, not on the things that are upon earth." (Col. 3:2) What we are called to do is to lead our young people in the free and happy way of the Lord. They will then be able to stand against sin and evil.

We do well to listen to the counsel of Dr. W. Hendriksen, who states, "Now a minister who seeks to help his people in their struggle against immorality should not preach a series of sermons on the theme IMMORALITY, going into all its sordid details. If he does, his sermons might do more harm than good. Instead of banishing the evil he may be creating a taste for it." (Commentary on Colossians, p. 141) Surely, when we seek to instruct our church members in an intelligent use of the world's film arts we are doing just that. Instead of leading our membership in the holy and joyful service of God, we lead them to see how close they can come to the world, enjoy its pleasures without getting burned. In my judgment we cannot and may not do this. We are feeding our people the dubious diet of worldly entertainment that is bound to be snare and work a deadening in our spiritual life. In the world's film arts we find its very heartbeat, the heartbeat of a world lost in sin. If we do not avoid it we will pay the price, that of feeding our members into the world.

Lest there be misunderstanding, my contention is not that there is not any film of the world that is good for us to see. My contention is that at best there is only 1% of them that are fit to be seen, and these have questionable value. And I want to correct those who read Scripture to say "Put all things to the test — keeping what is good." (**Credo**, June-July, 1969, p. 19) The contention is that the apostle Paul exhorts us to test everything in the world and take the good out of it. To correct this erroneous application of Scripture we must read this in its context. Then we read, "Do not quench the Spirit, do not despise prophesying, but test everything; hold fast what is good, and abstain from every form of evil." (1 Thess. 5:19-22) The NEB has it this way, "abstain from all pollution." The teaching is clear. We have to be alert listeners to preachers, also to those teachers who twist Scripture to their own devices, and we have to keep unspotted from the world.

In conclusion, this question, it seems to me, has to be answered: Shall we sin so that we may conquer sin? To ask it is to answer it. Our film reviewers are trying to guide us in that way, to go and read the world in its philosophy of life, its expression of life, etc. in the film arts. No doubt these reviewers mean well, as did Synod of 1966. But just what are we doing? We are feeding our present generation into the world's most effective program of soul-blighting entertainment. We must face the facts. How do we change a movie-mad generation in the church. There is only one way, God's way. Proclaim the riches of his grace, preach God's warnings against sin in His Word, show our members the blessed way of life in comparison to the evil way of death of the world. This is the only way. If this does not help, nothing will. But here we have (and still do) failed. Let us be strong in the Lord and stand against the wiles of the devil and call sin sin, and together flee from sin. Let us not sin to know sin. We are then too late to flee it.

IT'S ME, IT'S ME, IT'S ME OH LORD!

On Sunday first to church,
then coffeetime, a hearty meal,
a nap, then off again a second time;
or not.

On Monday is the search
for truth and peace all but dismissed:
a prayer, a bible passage quickly read;
but caught?

By Tuesday is the urge
to see an ailing friend or go
to church — or schoolsociety, soon choked
not sought.

As Wednesday, Thursday merge,
and Friday, payday, comes, how much
of all my precious time was really spent
for nought!

On Saturday, the splurge
for worldly pleasures sees my week
conclude intently watching hockey played;
or fought.

From all my days, Lord purge
my sins, my faults, my mistakes, guilt,
and help me truly give to You my life
You bought.

Bert Hielema.

Wij lazen voor U

Dr. L. de Jong:

"HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN IN DE TWEEDE WERELDOORLOG".

's Gravenhage, Staatsuitgeverij, 1969. 460 pagina's, geïllustreerd.

Het voor ons liggende deel II, "NEUTRAAL", prijs 16 gulden, beslaat de periode van 1 september 1939 tot 9 mei 1940. Voor de bespreking van deel I, "VOORSPEL", verwijzen wij naar "Calvinist-Contact" van 19 juni 1969.

Hoofdstuk 1 van "Neutraal" handelt uitgebreid over de markante persoonlijkheid van wijlen Koningin Wilhelmina (1880-1962). Haar jeugd was verre van kinderlijk: volkomen geïsoleerd, geen omgang met andere kinderen, van jongsaf aan aangesproken met "mevrouw" en nimmer tegengesproken, want zo vereiste het de hofetiquette. De enkele keer dat zij als jong meisje naar het strand ging bezorgde zij de haar begeleidende hofdame bijkans een appelflauwte: Hare Majesteit Hoogstderzelver trok haar witte handschoenen uit en wilde een zandkasteel gaan bouwen — stel je voor! En Hare Majesteit moest ijlings haar witte handschoenen weer aantrekken. Schommelen op de zware ijzeren sierkettingen voor de huizen van het Lange Voorhout was er uiteraard helemaal niet bij — en Hare Majesteit had het zo dolgraag gewild! In de nacht van het overlijden van haar vader, Koning Willem III, werd de toen 10-jarige Wilhelmina gedwongen geruime tijd alleen bij het lijk van haar vader te zitten "ten einde zich te doordringen van de majesteit van de dood".

Als gevolg van deze weinig kinderlijke en dikwijls tactloze opvoeding was Koningin Wilhelmina een lastige, weinig soepele, baasachtige persoonlijkheid geworden met een standvastig, zo niet heroisch karakter, vlijmscherp geheugen, extreem hoge plichtsbetrachting en een aangekweekte achterdocht jegens diplomaten (ze vond die onoprecht) en het merendeel harer ministers (ze vond die onbekwaam, en liet dat soms duidelijk merken). Cort van der Linden was één van de weinigen die genade in haar ogen had kunnen vinden, Abraham Kuyper kon ze luchten noch zien, "voor het grote in Colijn" had zij veel waardering, maar Colijn was, evenals zijzelf, een tè dominerende figuur om bij haar in de smaak te kunnen vallen. Het merkwaardige is dat Wilhelmina qua karakter veel meer bij Kuyper aansloot dan bij de uitgesproken flegmatieke, koele en uiterlijk altijd onbewogen Colijn. De werkelijke wereld der ploeterende, arbeidende massa's was een gesloten boek voor haar gebleven. Hoe kon het ook anders? "Men" had haar nimmer de kans geboden tot het leggen van contacten, zelfs bij haar jaarlijkse rijtoeren door de verpauperiseerde Amsterdamse Jordaan.

Het eerste dat Wilhelmina bij het begin van haar 50-jarige regering opmerkte was de uitgesproken disharmonie tussen Regering en Koningshuis. Het Staatshoofd kreeg langs officiële weg nauwelijks enige mededeling van wat er in de ministerraad voorviel — dat oordeelde de ministerraad niet nodig, want Hare Majesteit werd min of meer beschouwd als een lastige pottekijker. Zodat tot 1940 toe Wilhelmina de stand van zaken in de boezem der Regering alleen langs indirecte weg kon reconstrueren — hetgeen ze dan ook prompt en met grote behendigheid deed.

Wilhelmina heeft veel van haar vader, Koning Willem III, gehouden, evenals van haar echtgenoot, de op 4 juli 1934 overleden Prins Hendrik. Haar huwelijk werd bemoeilijkt door het feit dat de ministerraad systematisch weigerde een eigen inkomen voor Prins Hendrik bij de Staten-Generaal aan te vragen. Hendrik moest dus, zogezeid, elke maand zijn zakgeld opvragen bij de uiterst spaarzame Wilhelmina. Door deze (wan)verhouding was aan deze gulle en goedhartige man van meet af aan weinig ruimte gelaten voor een zinvolle levensontplooiing.

In 1938 dacht een teleurgestelde Wilhelmina er ernstig over om maar af te treden. Prins Bernhard raadde haar dat echter met klem af. Het was een geluk voor Nederland dat zij die raad opvolgde en aanbleef. Wilhelmina's "Finest Hour" lag nog in de schoot der zeer nabije toekomst verborgen!

31 Augustus 1939 brak de Tweede Wereldoorlog uit met de Duitse inval in Polen. 23 Augustus 1939 hadden de Duitse minister van Buitenlandse Zaken Von Ribbentrop (van huis uit een wijnhandelaar) en zijn Russische ambtgenoot Molotov (een ingenieur) hun handtekening gezet onder het beruchte Duits-Russische niet-aanvalsverdrag, hetgeen Duitsland vrij spel in Polen gaf. Het uiteindelijke Duitse optreden in Polen werd mede bepaald door het feit dat de Polen, verbijsterd door het optreden van Duitse militairen in Poolse uniformen, tijdens de invasie 4—5000 zogenaamde Volksduitsers, die zij van verraad verdachten, hadden omgebracht. Als antwoord begonnen de Duitsers de Poolse intelligantia, voor zover niet naar het "neutrale" Rusland uitgeweken, systematisch uit te roeien. De Poolse massagraven te Katyn spreken tot op de dag van heden een duidelijke taal. Jammer genoeg waren het diezelfde massagraven die een zeer ernstige verwijdering teweeg brachten tussen de naar Engeland uitgeweken Poolse opperbevelhebber, Generaal Wladislaw Sikorski, en Winston Churchill. Reden waarom de episode "Katyn" tijdens het Neurenberger Tribunaal in 1945 uit de aanklacht geschrapt werd. (De belangstellende lezer zij verder verwezen naar Churchill's "The Second World War", volume 4, "The Hinge of Faith", pag. 757-761).

Het meer dan barbaarse optreden van de Duitse horden in Polen maakte dat Wilhelmina zich terdege realiseerde dat Duitsland geen uitzondering voor Nederland zou maken. En met deze realisatie was zij haar tijd en haar omgeving feitelijk vooruit. Practisch àl haar ministers, behalve Gerbrandy, van Kleffens en Dyxhoorn, rekenden slechts met een neutraal Nederland, net zoals in 1914-1918. Ook in het buitenland heerste een gevaarlijke onderschatting van Duitsland's militaire potentieel en van het militaire genius van Hitler. Zo achtte de Engelse minister van Financiën bombardementen op de Duitse oorlogsindustrie principieel verwerpelijk: die bedrijven waren immers **particulier eigendom**? En Engeland's eerste minister, Neville Chamberlain, leefde in een zèlf geschapen droomwereld door te denken dat een opstand onder de Duitse generaals om van het parvenu Hitler àf te komen, al wel heel gauw een einde zou maken aan de pasbegonnen 2e Wereldoorlog!

De Duitsers waren bij het uitbreken van de 2e Wereldoorlog zowel te land als in de lucht verre de meerdere van de gecombineerde Engelse en France strijdkrachten, zowel kwantitatief als kwalitatief. De Fransen, zich verschuilend achter de illusie van hun Maginot-linie, waren bovendien uitsluitend **defensief** voorbereid. Alleen ter zee was de Britse marine verre in de meerderheid. Dit belette evenwel niet dat de Duitsers met de bezetting van Denemarken en Noorwegen op 9 april 1940 de Britten een slag vóór waren, doordat de Duitse crypto-analytische dienst de sleutel gevonden had tot ontcijfering van de Britse navy-code. Hierdoor waren de Duitsers in staat de Britse Home Fleet weg te lokken van hun landingspunten in Noorwegen. Zelfs Winston Churchill moest nà de oorlog toegeven dat de Duitsers met hun overrompeling van Scandinavië Brittannia volkomen om de tuin geleid had!

Op 12 september 1939 (de veldtocht in Polen was toen nog geen 2 weken oud) deelde Hitler al aan zijn staf mede, dat hij nà het beëindigen van de Poolse campagne (Duitse codenaam **"Fall Weiss"**), het Westen onverwijld wilde aanvallen (Duitse codenaam **"Fall Gelb"**). Zijn militaire bevelhebbers wezen prompt op de tekorten aan militaire vrachtauto's en munitie, maar Hitler was onvermurwbaar en bepaalde de 2de helft van november 1939 als de datum voor een grootscheepse aanval in de sector Nijmegen-Luxemburg. In totaal werd dit aanvalsplan 19 maal veranderd en 18 maal uitgesteld, waarbij de Nederlandse Regering elke keer prompt van deze wijzigingen op de hoogte gesteld werd door haar militaire attaché te Berlijn, majoor G. J. Sas. Majoor Sas kreeg op zijn beurt deze inlichtingen rechtstreeks van kolonel Hans Oster, hoofd van de Duitse militaire inlichtingendienst. Kolonel Oster koesterde de diepste verachting voor Hitler en had zich bij gelegenheid eens tegenover majoor Sas laten ontvallen: "U moet wèl beseffen dat aan het hoofd van het Rijk een misdadiger staat". Maar de wijzigingen in het Duitse aanvalsplan waren zo talrijk dat men in Den Haag de als-maar-waarschuwende majoor Sas begon te beschouwen als een zenuwpatiënt. In mei 1940 ging een aan de wanhoop ten prooi zijnde Sas zelfs zo ver over de burgerlijke telefoonlijn Den Haag ongecodeerd te waarschuwen.

In Duitsland kwam men toen het lek te weten. Dr. Michael Graf Soltikow werd met het onderzoek belast, maar ook deze hoge officier van de "Abwehrdienst" was niet bepaald pro-Hitler en stopte, na overleg met zijn hoogste chef, admiraal Canaris, de hele zaak in de doofpot. Kolonel Oster bleef dus aan, maar werd na de mislukte aanslag op Hitler van 20 juli 1944 gearresteerd en in april 1945 in het concentratiekamp Flossenbürg opgehangen.

Afgezien van de reeks van waarschuwingen van majoor Sas uit Berlijn werd Nederland ook nog gewaarschuwd door de in november 1939 tijdig ontdekte uniformensmokkel en door het zogenaamde "Venlo-incident", dat op 9 november 1939 plaats vond. Twee Engelse agenten van de door de Duitsers geïnfiltreerde Nederlandse secties van de Britse Geheime Dienst, kapitein Payne Best en majoor Stevens, hadden in een grenscafé te Venlo een ontmoeting gearrangeerd met een vertegenwoordiger van, naar het heette, de anti-Hitler groeperingen in de top der Duitse regering. De Nederlandse 1e luitenant Dirk Klop van de Nederlandse Generale Staf zou, ten behoeve van de Nederlandse geheime militaire inlichtingendienst "GS-III", als waarnemer fungeren.

Op de afgesproken plaats en tijd verscheen er vanuit Duitsland géén Duitse vertegenwoordiger, maar wèl een overvalwagen met SS-ers, die Payne Best, Stevens en Klop naar Duitsland ontvoerden. De zijn pistool trekkende Klop werd dodelijk gewond en overleed kort daarop in een Duits ziekenhuis.

Met dit incident kregen de Duitsers bewijsmateriaal in handen dat de Nederlandse Regering niet zó neutraal was als ze officieel voorgaf. Minister van Kleffens protesteerde herhaalde malen bij de Duitse Regering tegen deze flagrante grensschending. De Duitsers zwegen in alle talen tot aan mei 1940, toen ze dit "incident" plotsklaps gebruikten tot rechtvaardiging van hun inval in Nederland.

(Vervolg op pag. 7)

ONS FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 27

Het middagmaal bij Zweers heeft na deze beslissing werkelijk iets feestelijks. Zelfs voor Blomhuis.

Dat begint al als Zweers een zegen vraagt en met zijn donkere stem zegt: "God vol ontferming en genade . . ."

Dat is taal die Blomhuis verstaat, die hem ontroert en hem dicht bij zijn Vader in de hemel brengt. Nu voelt hij zich echt thuis bij deze eerst vreemde mensen.

De jongens zijn nu ook thuis. Vrouw Zweers zet een best maal op tafel: soep en aardappelen met carbonade. Blomhuis lust graag carbonade. Vrouw Zweers heeft daar Siebe over uitgehoord.

Riekje straalt nu het er door is. "Wanneer zou dat huis nu klaar zijn?" vraagt ze.

Zweers zegt bedachtzaam: "Nou, ik dacht zo: begin maart schieten wij al mooi in de richting . . ."

De jongens kwetteren ook al: wij zullen ook wel meehelpen.

Ze gaan nog bij de eendehokken langs, en om drie uur brengt Zweers Blomhuis naar het stationnetje. Het ligt er zeer eenzaam. De rails lijken te roesten tussen de dennebossen. Zomerhuisjes treuren tussen de druilige bomen. Alsof ze liever door wilde rijden, zo onwillig stopt de trein voor het kleine perron.

Blomhuis geeft een stevige handdruk.

"Het beste er dan maar mee." "Ja, dank je. En op de trouwdag zien wij elkaar wel weer . . ."

De trein rijdt weg. Blomhuis schikt met een zucht van verlichting in zijn hoekplaatsje. Wat een wereld met al dat onvruchtbare zand . . . Maar aardige lui. Beslist.

Vrouw Blomhuis wacht haar man al in de kamer . . .

"Middag," zegt hij. "Ik ben uit elkaar van dat gereis. Maar hele vlotte lui, hoor . . . en hartelijk. En een leger eenden."

Als hij in zijn stoel zit vraagt ze: "En, is er al iets besloten?"

Blomhuis knikt gewichtig. "Ja, ik ben er in meegegaan. Ik heb het huis gezien. En nou ja, wel oud maar ook wel groot. En Zweers zal het opknappen. Het moet maar gewaagd . . ."

"Ik geloof wel, dat het de beste oplossing is," zegt ze.

"Met dat vrouwtje zal onze Siebe het wel klaar spelen . . . Wanneer zouden ze dan trouwen?"

"Ik geloof dat het over eind maart hadden . . ."

Ze kijkt peinzend uit het raam. "Dan raken wij de tweede al kwijt, Sikke."

Blomhuis knikt. Hij zou nu wel kunnen slapen. Dat reizen in zo'n trein maakt je moe en slaperig . . .

"Ja, de tweede al kwijt," zegt hij. "Ja, vrouw het is 's werelds beloop . . ."

Geloof maar niet dat Riekje en Siebe er een grote bruiloft van geven. Daar komt niks van in. Dat kost maar geld, is Riekjes mening. Een feestdag thuis en trouwen in de kerk natuurlijk.

En zo rijdt Jetse, die ook al een rijbewijs bezit, met een klein busje naar de Veluwe. Blomhuis en zijn vrouw, Lies, Andries, Jetse en de vrouw er allemaal in. En Willem komt met de trein.

Eén van de schuren is in een feestzaal omgetoverd. Met guirlandes en vlaggetjes en twee versierde stoelen. De grootouders van Riekje zijn ook aanwezig. De grootmoeder met een lange witte muts op. En dan nog wat familie.

In de kerk houdt de dominee een goede preek over de tekst: "Velen zeggen: wie zal ons het goede doen zien? Verhef Gij over ons het licht van Uw aanschijn."

Blomhuis maakt daaruit op, dat er wel meer zijn, die er een zwaar hoofd in hebben. Maar het ontroert toch als zijn jongen knielt naast de in wit gehulde kleine bruid, daar vooraan in de kerk. En nu moet hij denken, hoe God des mensen wegen bestuurt. Wie zou gedacht hebben, toen hij voor twintig jaar deze Siebe liet dopen, dat die zou trouwen met een meisje, dat ongeveer in diezelfde tijd als klein kindje gedoopt werd, hier in een kerkje op de Veluwe.

Ja, als je alles nagaat is het wonderlijk. En hij weet, dat dezelfde gedachten zijn vrouw nu bezig houden.

De auto's rijden weer voor, en in de schuur wordt het feest voortgezet.

Ze gaan met elkaar ook het pension "Bosrand" bekijken. Vrouw Blomhuis heeft het immers nog nooit gezien. Blomhuis neemt van verbazing de sigaar uit de mond. Is dit hetzelfde huis? Nu netjes in de gladde verf. Alles bijgetimmerd. De tuin ligt er ook mooi bij.

"Maar dat is een mooi huis, Sikke," zegt zijn vrouw. "Dat lijkt er op."

"Het is stukken opgeknapt, Dirkje. Toen ik hier was . . ."

Maar dan trekt de schare het huis al binnen, en er is maar één uitroep: Keurig!! De woonkamer mooi gemeubileerd, de slaapkamers met mooie ledikanten, een ruime keuken met aanrecht, een gasfornuis . . .

Zweers en zijn vrouw lachen maar zo'n beetje. Dat die rijke boeren uit Friesland dit niet tegenvalt, vinden ze toch wel mooi.

"En nu de pensiongasten nog," zegt Blomhuis.

Maar Riekje, aan de arm van Siebe, lacht maar eens.

"Maakt u zich maar niet ongerust, pipa. Het komt wel klaar . . ."

Om acht uur rijden ze weer richting Friesland . . .

Aardige lui, vriendelijke mensen, is hun commentaar.

Moeder is wat stil. Siebe is achtergebleven.

Jetse zegt zijn mening ook zonder reserve. "Siebe moet maar zien, dat hij het daar klaar bokst. Maar lieve mensen, altijd draven met eten en koffie en weet ik veel voor een ploeg vakantievolk. Hij liever dan ik . . ."

"Ik zou er best willen wonen," zegt Lies. "In de zomer is het er prachtig."

"Dan gaan wij er samen eens logeren, Lies," zegt Andries. En als Lies daar niet op ingaat, zegt hij: "Of ging je liever met Klaas?"

"Och vent, bemoei je met je eigen zaken," snibt Lies . . .

"Ik vond Willem erg stil," oppert de vrouw.

"Hij is altijd stil," meent Blomhuis.

"Ja, maar nu wel erg."

Niet een van de anderen heeft het gemerkt. Moeder alleen . . .

"Nu zijn wij Siebe ook al kwijt," zegt vrouw Blomhuis als ze thuis nog een kop thee drinken.

"Nou, kwijt," zegt Blomhuis, "Hij is de wereld niet uit . . ."

"Nee, dat niet, maar wel het huis uit . . ."

En dan heeft ze zo maar tranen in de bruine ogen . . .

Diezelfde week nog staat de advertentie in een paar grote Hollandse dagbladen.

> Geopend:
> Pension "Bosrand" Eekhout bij Hulshorst, vlak bij de bossen. Kamers met stromend water. Prima verzorging. —
> Bespreekt vroegtijdig.
> S. Blomhuis

(Wordt vervolgd)

De Bijbel in Communistische Landen

Het gaat met de bestrijding van de religie in de communistische landen niet geheel naar de wens van de communistische regeringen. Aanvankelijk leek het er op, dat onderdrukking van de godsdienst lukken zou. De jeugd vooral werd stelselmatig weg gehouden van alles wat met godsdienst te maken had en alleen de oudere mensen hadden nog een zekere vrijheid.

Daar is de laatste tijd wel enige verandering in gekomen. De verspreiding van de bijbel en van christelijke literatuur neemt zulke afmetingen aan, dat in Rusland de staat al heeft erkend, dat zij de stroom van geschriften geen halt meer kan toeroepen. Op allerlei manieren wordt ervoor gezorgd, dat de gedrukte stukken over de grenzen komen. Het nieuwste is waarschijnlijk, dat men grote ballons voorziet van christelijke literatuur en deze over de grenzen van China en Noord Korea laat waaien.

Maar deze actie staat niet op zichzelf. Daartegenover staat dat het communisme op geraffineerde wijze het westen binnendringt. Dr. Billy Graham heeft eens voorspeld, dat in het jaar 1972 Amerika ten prooi aan het communisme vallen zal. Waarop deze voorspelling berust weten wij niet, maar dat het communisme veld wint is zeker.

Binnenkort zijn verschillende mensen in Ontario in de gelegenheid hier meer over te horen. Pastor Richard Wurmbrand komt op verschillende plaatsen spreken. Wij verwijzen naar de advertentie in ons blad van vorige week. Deze predikant, die bij de Lutherse kerk in Roemenië behoort, heeft inderdaad aan de lijve ondervonden wat communisme betekent. Jaren en jaren heeft hij in gevangenissen moeten doorbrengen en de ergste folteringen moeten meemaken, totdat hij door Noorse vrienden werd vrijgekocht en naar Amerika kon gaan. Tesamen met enkele anderen heeft hij daar "Christian Missions to the Communist World" opgericht, een organisatie die zich speciaal ten doel stelt om bijbels te brengen. Dat is een belangrijk doel. Als men leest hoezeer deze literatuur in die communistische landen wordt gewaardeerd en hoe er naar wordt gegrepen, gevoelt men dat een aanbeveling daar voor haast overbodig is. Zo noodzakelijk is het.

D.F.

★ ★ ★

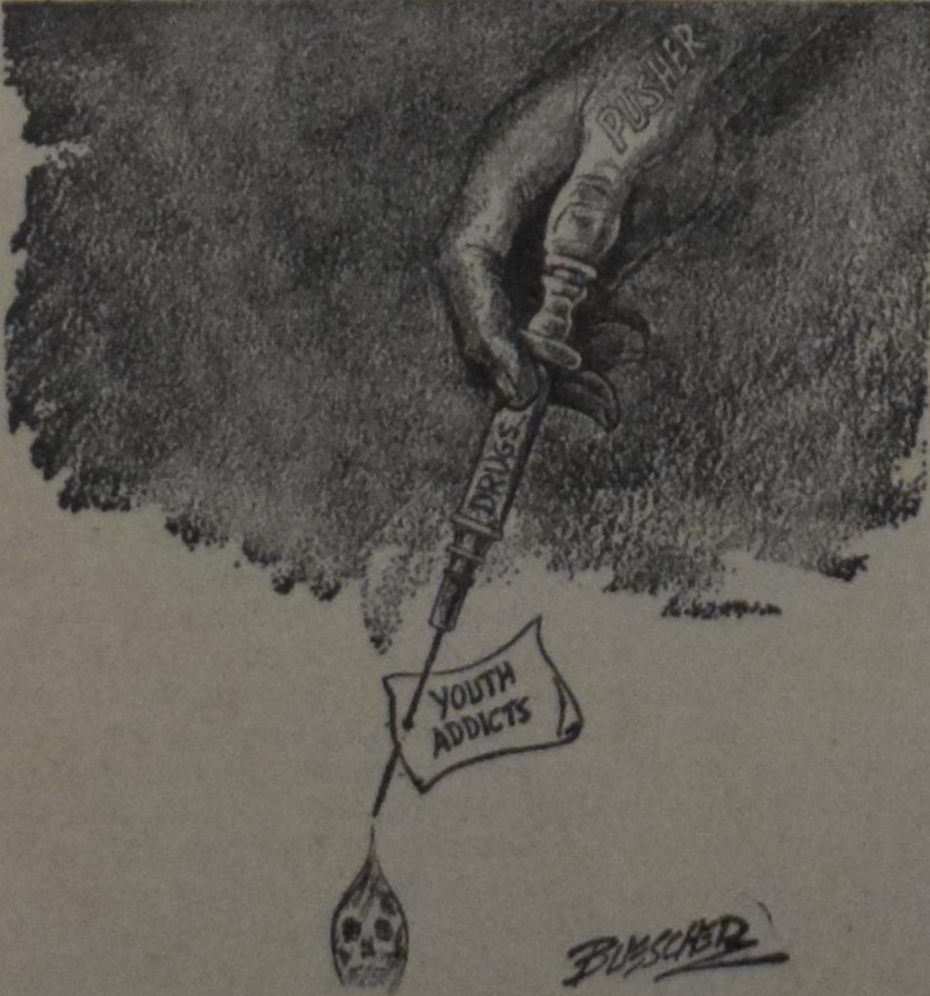
Een Doel

Als het niet zo tragisch was, zou het vervelend worden: men kan vrijwel geen krant of tijdschrift meer opnemen, of het onderwerp "drugs" wordt daarin aangehaald. Op verschillende wijzen wordt het probleem geschilderd, maar men zoekt tevergeefs naar een oplossing. Medici, sociologen en de politie weten eigenlijk geen raad met het vraagstuk.

Nog onlangs berichtte het weekblad "Time" dat de politie in New York een ring had opgebroken, waarvan de hoofddaders jongens waren van 15, 13 en 11 jaar. Het Odyssey House in New York, een rehabilitatie centrum voor drug addicts, opende twee filialen om aan de pressie tegemoet te komen. De eerste klant in een dezer filialen was een jongen van negen jaar.

Het gevaar van drugs blijft niet tot de stad New York. Het is dichterbij dan wij willen zien of erkennen. Het is niet alleen erg dat het probleem van de drugs zich zo verspreid en zo ingrijpend is. Het is erger, dat men er geen oplossing voor heeft. Waar moet dit op uitlopen?

Dat wij er over schrijven is zeker niet om te pretenderen, dat wij die oplossing hebben. Die hebben wij niet. Hoogstens hebben wij misschien een idee, waarom velen van de jongelui drugs nemen. Zij zijn ontevreden met de maatschappij zoals de ouderen die aan hen willen overdragen. De nieuwe generatie wil het niet zo doen als de huidige generatie. Dat is wel een beetje te begrijpen, al moet er meteen bij gezegd, dat de vorige generatie het ook lang niet eens was met wat zij erfden van de toenmalige generatie. Alleen waren er toen geen drugs. Dat wil zeggen, dat er nu middelen zijn, die iemand in staat stelt tijdelijk in een droomwereld te leven, weg van de huidige samenleving, weg van al de ellende. Maar het is een valse illusie. Als de drug uitgewerkt is komt de grauwe werkelijkheid terug. Die is dan alleen een beetje grauwer geworden.

Het zijn eigenlijk verschrikkelijke stumperds, die drug gebruikers. En menig ouderpaar is heimelijk wat bevreesd of te eniger tijd hun kinderen niet in het net van de drug-peddlers verzeild raken. Wij kunnen voor onze kinderen bidden. Bidden, omdat wij beseffen dat God eigenlijk de Enige is, Die bescherming geven kan. En God heeft gezegd, dat als wij bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort. (1 John 5:14)

Die tekst geeft aan ons bidden een bepaald karakter. Bidden is maar niet wat zeggen, het is niet een "laatste" hulp bij ongelukken. Bidden is maar niet iets waarvan je zegt: laten wij hopen dat het helpt. Bidden is de Hoge God erbij roepen. Bidden is je hand op het Verbond leggen en Gods Naam er in betrekken. Bidden is maar niet eigen verlangens aan de Here voorleggen. Het zijn niet in de eerste plaats mijn kinderen, die door het gevaar worden belaagd. Het zijn Zijn kinderen, aan wie Hij Zijn Naam verbonden heeft. Bidden is dat God, om Zichzelf's wil, wil toegrijpen en beschermen.

Men zegt dat de jongeren de ouderen niet begripen en dat ze een andere wereld willen, dan die welke de ouderen aan hen willen over dragen. Best mogelijk, dat U het daar niet mee eens bent, maar gooi die gedachte toch niet geheel weg. Gooi die gedachte ook in de christelijke kring niet weg. De jongelui hebben op zichzelf niet zoveel interesse in de gewoonten en tradities, die wij hebben. Zij begrijpen die vaak niet. Wat zij willen is een doel, een inhoud voor hun bestaan. En wat moeten zij als hun ouders blijk geven geen doel te hebben? Wat moeten zij dan overnemen? Wat inspireert hen dan?

In plaats van al onze gedachten te bepalen bij de jongelui, in plaats van alle bezorgdheid over hen uit te storten, is er misschien aanleiding om ons eigen leven onder de microscoop te nemen. Wat drijft mij in mijn acties en adspiraties? Is er soms eigenbelang en zelfzucht in mijn leven? Niet alleen dat de jongelui dat gauw door hebben, maar het is eveneens een gruwel in Gods oog. Dit is ook een vorm van afgoderij en afgoderij is de Here een gruwel. Hij heeft me gered omdat Hij mij voor Zichzelf hebben wil. Hij wil niet dat ik langer voor mezelf leef (of voor iemand of iets anders). Hij wil mij alleen voor Zichzelf. Hij heeft me niet gered om me te koesteren in een heerlijke toekomst. Hij heeft me ook niet gered om een klein deel van mijn leven te bezetten, ver verwijderd van mijn zaak of mijn hobby of mijn interest. Hij wil mij geheel, voor Hemzelf. Dat is de wezenlijke inhoud van mijn leven, dat is het doel van mijn bestaan.

Wij beweren stellig niet dat wij een geneesmiddel voor het drug probleem hebben. Maar wij beweren wel, dat iemand die echt, met zijn hart, voor de Here leeft, iets heeft wat aanstekelijk op zijn kinderen werkt. Zulke kinderen zien in hun ouders een doel, waarvoor het waard is te leven. En is dat niet waar ze naar zoeken?

D.F.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

Democratisering

Het zout is op!

Boekelo, de grote bron van deze bodemschat, vermeldt dat 150.000 ton nodig zal zijn om de wegen bereidbaar te houden. Als eenmaal de lang- en toch kwakkelwinter voorbij zal zijn, is in totaal 500.000 ton, dat is 500 miljoen kg strooizout gebruikt ter bestrijding van het ongemak dat vorst, sneeuw en ijzel ons dit seizoen bezorgden. Vannacht (16 op 17 febr.) is er weer een flinke portie gevallen en dus waarschuwt de verkeersinformatie voor gladde wegen, gevolgd door de toevoeging: er wordt gestrooid, nl. zand vermengd met zout. Niet te best voor je banden, maar toch altijd verkieslijker dan slippen met het gevaar van de weg af te raken of bij een kettingbotsing schade op te lopen.

Kan Boekelo niet voldoende produceren, dan zullen we moeten invoeren. Tenzij.... de lente ons verrast, de vogels gaan zingen en de weiden weer groen worden.

Dr. L. de Jong, die de belangrijke opdracht vervult om een zeer uitvoerig geschiedwerk, "Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog", te schrijven, herinnert in het eerste deel "Voorspel" er aan, hoe arm Nederland was toen de Franse bezetting in 1813 werd afgeschud.

Weinig rijken en veel bedelaars!

Handel en landbouw waren de bronnen van bestaan, de opkomst van de industrie verliep slechts moeizaam. De kapitaal-bezitters belegden in buitenlandse papieren. Tsaristisch Rusland nam in de jaren 1828 tot 1840 niet minder dan f 132 miljoen aan leningen in ons land op, terwijl onze spoorwegen met Engels en Duits kapitaal moesten worden aangelegd.

De Jong schrijft:

"Voorzover de moderne productiewijze bij uitstek in de industrie doorwerkte, was de basis aanvankelijk smal — smaller dan elders: aan ijzererts en steenkool, de twee voornaamste grondstoffen van de negentiende-eeuwse industrie, leverde de Nederlandse bodem, wat de eerste betreft, niets, wat de tweede aangaat, weinig op. Nederland werd in toenemende mate een land dat van elders grondstoffen aanvoerde om ze binnenlands tot eindproducten te verwerken."

Dit laatste is nog het geval.

Wij verbouwen geen tabak, maar de Nederlandse rooktabak en sigaren vindt u zowel in Canada, Australië als in Latijns-Amerika.

Wij telen geen cacao, maar de uitvoer van chocolade-producten is enorm.

Noem daarbij de hoogovens, Philips en Shell, alsmede tal van anderen, die hun grondstoffen moeten invoeren, maar machtige industriële concerns zijn geworden, dan is er naast de winning van grondstoffen als zout en aardgas en in mindere mate olie, een geweldige expansie en tevens verandering van mentaliteit opgetreden. Op de jaarbeurzen in Europa is, op de wereldtentoonstelling in Montreal was en op die in Japan zal Nederland ruim vertegenwoordigd zijn.

Tegenover de 2 miljoen inwoners in het begin der vorige eeuw wonen nu meer dan 13 miljoen op hetzelfde lapje grond, tegenover een gemiddelde levensduur van nauwelijks 30 van toen staat er een van over de 70 nu.

Wie dit alles zich realiseert 25 jaar na een bezetting van 5 jaar, duizend maal erger dan het achttien jaren durende Franse juk, zou op de knieën moeten vallen en danken voor de uitredding. Dat dit niet het geval is, toonden we de vorige keer al aan.

Het schoppen tegen de gevestigde orde is een moderne ziekte, waaraan niet alleen jeugdige heethoofden deelnemen, maar ook idealisten of utopisten, die dit dan versieren met de term evangelisch radicaal.

Minister Veringa heeft een voorontwerp ingediend tot de z.g. democratisering van de universiteiten en hogescholen. Hij wil na de reacties hierop een wetsontwerp indienen, dat met ingang van 1 september moet bekrachtigd zijn. Als regel malen parlementaire molens niet zo vlug en hoewel pas van de pers en nog nauweljks bestudeerd, hebben de studentenorganisaties hun oordeel al klaar. Deugt niets van, volgens de discussiërende en protesterende "bloem der natie".

Wat wil de minister?

Hij wil alle leden van de universitaire gemeenschap laten mede beslssen bij het beleid. Drie groeperingen moeten daar aan meedoen:

1e. hoogleraren, lectoren en wetenschappelijke medewerkers;
2e. studenten;
3e. het niet-wetenschappelijk personeel.

Deze drie geledingen zullen ieder een gelijk aantal vertegenwoordigers kiezen in de universiteitsraad, het hoogste bestuursorgaan, waaraan een aantal kroonleden (door de regering aan te wijzen) toegevoegd zullen worden. Zulk een universiteitsraad mag hoogstens 60 leden tellen.

Het dagelijks bestuur zal gevormd worden door een college van drie of vijf personen.

Faculteitsraden blijven bestaan; een vakgroep, die jaarlijks een onderzoekprogramma moet vaststellen wordt ingesteld.

De Academische Raad blijft bestaan als adviesraad voor de ministers en de universiteiten.

Het oordeel van een Nijmeegse professor, oud-collega van minister Veringa:

"Een zo oppermachtig lichaam met een meerderheid van studenten en overig niet-wetenschappelijk personeel is voor de universiteit moordend."

Van een voorzitter van een studenten-organisatie: "Dit is geen democratie. De minister blijft de lakens uitdelen."

De Vrije Universiteit, wier ledenvergadering het vorige jaar in Assen door progressieve studenten werd verstoord, heeft in Utrecht opnieuw vergaderd, met een professor en een student als inleider. Kop in een der bladen: "Vrije Universiteitsdag had rustig verloop." Ongeveer duizend belangstellenden waren aanwezig, die zich uitspraken voor handhaving van de Gereformeerde grondslag van de Vereniging, waarvan de Vrije Universiteit uitgaat. De discussie zal worden voortgezet!

Naarmate de verkiezingen naderen wordt te vaker de doodsklok over het huidige Kabinet geluid. Niettemin won minister Roolvink de slag in de Eerste Kamer. De loonwet werd ondanks heftige agitatie van de heer Kloos, voorzitter van het N.V.V., aangenomen. Tevens kreeg minister Bakker steun van vele zijden in de Tweede Kamer voor de beslissing, de benoeming van Dr. Jonckheer tot gouverneur van de Nederlandse Antillen ongedaan te maken. De oppositie wilde meteen het Koninklijk statuut zo wijzigen dat Suriname en de Antillen geheel zelfstandig worden. De Regering en de regeringspartijen zijn van mening, dat het initiatief daarvoor uit de West moet komen.

Minister Luns moest een veer laten, toen moties met behulp van de christelijke partijen werden aanvaard, waarin op een straffere houding tegenover Portugal werd aangedrongen.

Op de stemmen van de communisten na werd een motie aangenomen, waarin de Kamer zijn bezorgdheid uitsprak over het oplevend anti-semitisme in de landen achter het ijzeren gordijn.

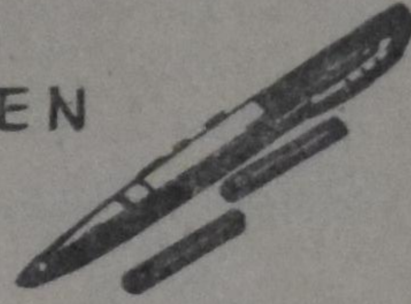
Verder verval van de P.v.d.A. zag mr. Biesheuvel in de oprichting van een nieuwe politieke partij "Democratische Socialisten '70". Maar Dr. Vondeling hoopt op een scheiding der geesten in de A.R. partij, waar de radicalen erg lief zijn voor de socialisten.

't Is maar hoe je het ziet.

Dat bewees ook de Israëlische minister van Buitenlandse Zaken, Abaa Eban, die een driedaags bezoek aan ons land bracht. Wij willen, zo zeide hij, met de Arabische landen zonder te stellen voorwaarden onderhandelen. Maar dat wil Nasser nu juist niet. Minister Luns gaat nu naar Cairo om de boodschap over te brengen.

Cn.

LEZERS SCHRIJVEN

LEIDERS

Geachte M. de Redacteur,

In zijn "Beelden uit Nederland" (C.C. Feb. 5/70) klaagt "Cn." over het tegenwoordige gebrek aan leiders onder de Gereformeerden. En hij noemt dan Johannes Bogerman, de voorzitter van de Dordtse Synode (1618-1619) als een treffend voorbeeld van een goede leider uit vroeger tijd.

Toch waren en zijn er nog wel leiders als Bogerman, maar "Cn.", en met hem vele Gereformeerden, zien ze niet of volgen ze niet. Ik denk aan Prof. K. Schilder, een man die onwrikbaar vasthield aan Schrift en Belijdenis en tijdens de oorlog een schitterend voorbeeld gaf van leiderschap in het geestelijk verzet tegen de bezetter!

En dan is daar vandaag aan de dag P. Jongeling, Kamerlid voor het Geref. Politiek Verbond, die het aloude Anti-Revolutionaire beginsel in de Tweede Kamer laat horen.

Van hem schreef het Haagse dagblad "Het Vaderland" onder meer het volgende:

"Ook Jongelings felste tegenstanders in de Kamer spreken slechts met groot respect over persoon en werk van deze keihard werkende principiële afgevaardigde, die er ook als eenmans fractie in geslaagd is dikwijls een eigen belangrijk aandeel aan de parlementaire debatten te leveren." 1)

Verder is daar de veelbesproken Synode van Hoogeveen. Welke bedenkingen men ook tegen de "leiders" op deze Synode mag hebben, het kan niet ontkend worden dat men daar — met zwakheden en gebreken — toch ernstig bezig is om Schrift en Belijdenis te laten getuigen tegen ingeslopen afdwalingen.

Om nog even op Ds. Bogerman terug te komen; die was ook zo tactvol niet naar hedendaagse begrippen! Hij heeft — met een stem die door de zaal bulderde — de Remonstranten van de Dordtse Synode weggestuurd met de volgende woorden: "Dimittimini! Exite! (U kunt gaan! D'r uit!)

En de Remonstranten stonden op en gingen! De Synode was diep ontroerd. Nog vandaag aan de dag vraagt men zich wel af — met de Engelse afgevaardigden toentertijd — of dat nu wel de juiste manier was. 2) Zoals men ziet is Bogerman toch ook niet altijd zo tactvol geweest.

Maar een leider was hij! En hij stond pal voor de Waarheid!

A. Zuidhof.

---

1) Overgenomen uit Ned. Dagblad, 31 dec. 1969, p. 11.

2) Ds. H. J. Meijerink in "De schat van Christus' Bruid", pag. 62. Oosterbaan & Le Cointre, Goes, 1958.

Naschrift.

Het al of niet plaatsen van een ingezonden stuk behoort tot de competentie van de eindredacteur. Er is voor mij geen aanleiding om het van een breed onderschrift te voorzien. Om tweeërlei reden:

1. Een zakelijke beantwoording van de heer Zuidhof's schrijven zou een uitvoerige uiteenzetting vragen, waarin de achtergronden van de kerkelijke en staatkundige ontwikkeling in Nederland sinds 1945 duidelijk worden aangegeven;

2e. Gezien de instelling van de schrijver zou zulk een beantwoording naar alle waarschijnlijkheid leiden tot een scherpe polemiek over kerkelijke kwesties waaraan ik althans "Calvinist-Contact" niet wens bloot te stellen.

Overigens deed mijn opmerking in mijn artikel van 5 febr. j.l. niets af van mijn persoonlijke waardering voor de heer Jongeling, ook al deel ik zijn politiek standpunt niet.

Cn.

Alle rechtvaardigen, bidt voor ons!

Gedachten rond een gouden uur

door TINI VAN AMEYDE

Het was een van die sprankelende zomerdagen, die Alberta tot september bewaart. De hemel stond puurblauw boven de stad en het licht speelde op verkleurende bomen, tot je alle tinten tussen groen en goud zag. Het was een dag om een liedje te fluiten, om zorgeloos gelukkig te zijn. Op het moment, dat de telefoon rinkelde, was niets verder van mijn gedachten dan ziekte en verdriet. Toen kwam over de lijn de stem van onze wijkouderling, die haast verontschuldigend zei: "Ik wilde even vragen of U met Uw man in de kerk kunt zijn, donderdagavond? We komen dan samen om te bidden voor Mrs. Bródy, die ernstig ziek is . . . Er wordt voor haar leven gevreesd."

Wat een boodschap . . . Ik zei geschokt: "Hoe komt dàt nu? We dachten, dat het met haar weer de goede kant uitging! Kan ze dan niet geholpen worden? Ze is toch nog jong?" De stem zei: "Ja, pas 27 jaar . . . vier kleine kinderen . . . Maar U weet misschien nog niet, wat ze heeft? De dokters kunnen niets meer voor haar doen. We hebben daarom besloten om deze bidstond te houden. Er is natuurlijk al voor haar gebeden, maar we dachten . . . wel, we meenden, dat we dit niet mochten nalaten."

Nee, dit mochten we niet nalaten. Geloven wij niet in een God, die wonderen doet, elke dag? Ook al hebben we dan negen van de tien maal onze ogen dicht? Ik zei: "Natuurlijk, we hopen er te zijn!" en legde snel de hoorn neer. Nu kon de stem andere mensen eraan herinneren, dat er een tijd is om liedjes te fluiten en een tijd om te zwijgen.

Buiten scheen nog steeds de zon. Koesterend, onverstoorbaar. Maar bij mij van binnen was het koud geworden. Ik dacht aan een jonge vrouw, die ik me nog kon voorstellen als een bloeiende teenager. En hoe erg het moest zijn om in je 28ste jaar door de dokters verteld te worden, dat ze niets meer voor je kunnen doen. En ik dacht aan haar man, die tot ons was gekomen als een vreemdeling van buiten onze poorten. Hij had in onze kring zijn thuis gevonden. Nu viel daarvan het dak in en waar was hij?

Merkwaardig, dat één van de moeilijkste dingen in deze wereld is om stil te staan bij het leven van een ander. We praten dikwijls genoeg over elkaar, ja, maar om met ons hart bij iemand betrokken te worden, daarvoor moet iets bijzonders gebeuren. Meestal iets tragisch. Hier was echter een gezin, dat in onze grote gemeente al een apart plaatsje innam: iedereen kende Anita en haar man. Toen zij, zo jong nog, met hem trouwde, waren er mensen, die hun hoofd schudden: wat was het kind begonnen . . . een jongen van een ander volk en bovendien van huis-uit Rooms Katholiek? Dat kon niet goed gaan! Maar God deed blijde dingen in het huwelijk van Anita. Als om te tonen, dat het heel goed kan gaan, met z'n tweeën en de Heer, die glimlacht om grenzen van kerk of natie. Hun kinderen werden geboren en gedoopt. En de man, die eens een koorknaap was, ergens in Oost-Europa, werd bevestigd tot ambtsdrager van onze kerk in West-Canada. Die zondag moet wel de mooiste in Anita's leven zijn geweest!

En nu werden we dan bij elkaar geroepen. Om te bidden voor dit jonge gezin, dat nog onverwachts langs een weg vol duisternis geleid werd. Over de jaren hadden mensen in mijn gemeente n.l. een les geleerd: dat niet de dokter het laatste woord spreekt en dat het gebed van een rechtvaardige "veel vermag". Zeer veel. Zelfs de genezing van zieken voor wie geen beterschap meer in zicht is. We noemen wat er dan gebeurt een wonder. Maar ik vermoed, dat het in God's woordenboek gewoon verhoring heet.

Bidden. Het is een van de eerste dingen, die je als kind geleerd hebt en die je bij het opgroeien met dezelfde spoed kunt verleren. Vooral als je zakelijk aangelegd bent. Hoe vaak hebben we bij onszelf vastgesteld, dat je lang niet ontvangt wat je bidt? Voor wie wat verder kijkt, is het echter duidelijk, dat het juist andersom is: we ontvangen veel meer dan we bidden. Het is verbazend, hoeveel we uit God's hand ontvangen zonder dat we er een gedachte aan gewijd — laat staan: voor gebeden — hebben. Dit valt natuurlijk onder het hoofd van Zijn "genade". Een ouderwets woord, maar we vonden nog geen beter.

De voorbede is in elke gemeente van Jezus Christus een kostbaar deel van de eredienst. We bidden 's zondags voor onze zieken, voor hen, die rouw dragen, en voor mensen, die om andere redenen het gebed der gemeente nodig hebben. Nu ben ik misschien slecht van geheugen, maar ik heb in Nederland's gereformeerde kerken nooit gehoord van een door-de weekse bidstond voor een zieke en ook in Canada is me — buiten de eigen gemeente — geen geval bekend. Dit ondanks het feit, dat er achter zo'n bidstond toch een schone en bijbelse gedachte ligt. De gedachte, dat "als één lid lijdt, alle leden lijden". Hoe kan ons erbarmen treffender worden uitgedrukt? Het lot van deze kleine zuster lag ons na aan het hart. We wilden onze handen om haar vouwen. Zelden heeft een kerkeraadsbesluit warmer weerklank in de gemeente gevonden.

Die drie dagen voor de bidstond brachten ons, onverbiddelijk, terug bij de fundamenten van het christelijk geloof. Hoelang was het geleden, dat we op catechisatie vraag 28 leerden: "Waartoe dient ons, dat wij weten, dat God alles geschapen heeft en nog door Zijn voorzienigheid onderhoudt? Dat wij in alle tegenspoed geduldig, in voorspoed dankbaar zijn mogen en in alles, dat ons nog toekomen kan, een goed toevoorzicht hebben op onze getrouwe God en Vader . . ." Christenen van twintig eeuwen hebben het daar moeilijk mee gehad. Maar in onze tijd werd het een opgave, zwaarder dan ooit tevoren.

Om in tegenspoed geduldig te zijn, is vandaag volslagen "uit". Dat komt, omdat haast niemand meer gelooft, dat ook tegenspoed je kan toekomen uit God's vaderlijke hand. Wij zien in tegenspoed een aanslag op de rechten van de mens. Daarnaast vallen we als gelovigen miserabel op ons gezicht bij onze pogingen om in voorspoed dankbaar te zijn. We vergeten te licht, dat we zonder God's zegen geen voorspoed zouden hebben. Eenvoudig, omdat we niet in staat zijn om ons te bewegen, laat staan om te werken buiten Zijn wil. Het beangstigende in deze situatie is, dat God Zijn kinderen nimmer voorspoed geeft, enkel voor zichzelf. Maar het allermoeilijkste is om dat "goede toevoorzicht" te bewaren....

Via pers, radio en T.V. worden we zonder ophouden gebombaardeerd met nieuws van rond de wereld. Ontdekkingen op allerlei gebied. Vorderingen in wetenschap en techniek, die tien jaar geleden nog onmogelijk geacht werden. Mensen reizen door het heelal, ontvangen nieuwe harten, verwisselen van geslacht. Mensen hebben de macht om leven te "scheppen" in een laboratorium en om onze wonderschone planeet tot een woestenij te maken met een druk op de knop. Ja, een christen moet tegenwoordig vast in zijn schoenen staan om te geloven, wat de oude Heidelberger als een vanzelfsprekendheid formuleerde! Nooit tevoren is de verleiding zo sterk geweest om menselijke vaardigheid hoger aan te slaan dan God's almacht. Ongemerkt zijn we door-en-door vermaterialiseerd, in de ban van het zichtbare. Wij geloven als Thomas: op voorwaarde, dat de zaak eerst tot in finesses opgehelderd wordt. Wij nemen risico op de highway, in zaken, in de politiek en met ons nageslacht. Maar met God "over een muur springen", dat is: Hem nemen op Zijn woord? No Sir!

Ligt hier de reden, dat zoveel mensen tot bijgeloof vervallen zijn en wandelen bij het schemerlicht van Leo en Aquarius? Ligt hier de reden, dat zoveel gedoopten Christus niet kunnen vinden als de Bevrijder, maar hun heil rusteloos zoeken bij drugs en buitenissige experimenten? Ligt hier de reden, dat zoveel oudere christenen zich van hun stuk laten brengen door elke theoloog, die langs de weg debatteert? Waar het, vrees ik, allemaal op neerkomt, is een gebrek aan oud-Heidelbergs toevoorzicht.

Wij zijn een geslacht, dat een teken begeert. En wie meent, dat het op dit punt in zijn goed-gereformeerde gemeente nog wel losloopt, lijdt aan zelfbedrog. Hij doet er wijs aan om Jezus' preken in het Lukas evangelie nog eens te beluisteren en zal dan met mij tot de conclusie komen, dat ook wij doorgaans leven als "de heidenen". Niet als kinderen van het Licht: vrolijk, dankbaar, van dag tot dag vertrouwend op onze hemelse Vader, open voor de noden van de medemens (binnen èn buiten de kerk!), en met onverflauwde hoop uitziend naar Christus' grote morgen . . . Dit is een zorgwekkende toestand. En niet alleen voor onszelf. Wanneer wij, als gelovigen, de woorden van de Heer niet meer serieus nemen, hoe kunnen we dan verwachten, dat anderen het doen? Te vaak reeds hebben zij bij Zijn volgelingen tevergeefs gezocht naar het beeld van de Rabbi van Nazareth. Hij was voor hen onvindbaar, omdat Hij niet in ons was.

Dit alles passeerde me in de dagen voor de bidstond. Omdat ik uit ervaring weet hoe erg het is om als klein kind één van je ouders te verliezen, was het leed van Anita's gezin voortdurend in mijn gedachten. Maar toch, ik voelde, dat ik er met medelijden niet kwam: het was nodig om met mezelf tot klaarheid te komen. Want als ik niet onvoorwaardelijk geloofde, dat God's liefde grenzeloos was en machtig om het leven van mijn zuster te sparen, dan had ik in die bidstond niets te maken. Dan zou mijn aanwezigheid daar slechts een hindernis vormen. Voor anderen en — mogelijk — voor God.

Het spreekt vanzelf, dat ik niet weet hoe de honderden leden van mijn gemeente gereageerd hebben op de oproep van hun wijkouderling. Hoewel drie van hen me bekend hebben, dat ze min of meer langs dezelfde lijn dachten. We voelden ons met kracht tot stilstand gebracht. Geconfronteerd met de persoon van Hem, die zoon van God en zoon van Maria was. Meer dan een oproep tot medemenselijkheid was hier een beproeving van ons geloof. Was het sterk genoeg om een ongeneeslijke zieke tot God te brengen, zoals eenmaal die vrienden van de verlamde hem door een gat in het dak tot de Heiland brachten? O nee, bij alle redenaties over God's wil maakten we onszelf niets wijs! Wat wij gingen vragen, was een wonder. Een levensgroot geschenk voor Anita's gezin. Iemand drukte het kernachtig uit: "I'll say to God, Lord, I expect a miracle from You!"

Eén gesprekje geeft weer, hoe intens we bezig waren met onze voorbereiding. Ik ontmoette een vriend in een restaurant en na de begroeting kwam het gesprek al gauw op de bidstond. Hoewel ze geen lid van onze gemeente was, wilde ze toch graag komen om mee te bidden. Maar toen legde ze, wat hulpeloos, haar handen op de tafel en vroeg: "Rechtvaardig . . . wie is dat? Het gebed van een rechtvaardige . . . waar vinden we dat?" Ik wilde haar troosten met de opmerking, dat dit allang geen probleem meer was: de meeste calvinisten zijn rechtvaardig tot in het kwadraat. Toen zag ik haar gekwelde ogen en zweeg.

Ze zei moeilijk: "Weet je, ik moet maar steeds denken aan een man als Abraham. Die was bereid om zijn enig kind aan God te offeren, terwijl hij van de hele zaak geen steek begreep. Wij zijn allemaal zo rechtvaardig in eigen ogen, maar hoe ziet God ons nu? Wat hebben wij ooit voor Hem gedaan, zonder aan onze zaligheid te denken?"

Het was of de tijd stilstond. Spitsten de engelen hun oren? Toen zei ik voorzichtig: "Je begint aan de verkeerde kant, m'n kind, dat meen ik. Al snap ik drommels goed, wat je bedoelt . . . Maar Abraham werd niet voor niets de vader aller gelovigen genoemd. Hij was een reus, evenals Elia. En toch schoten ook zij tekort. Ook voor hen moest het Woord mens worden en de donkerste holen van dit bestaan doorgaan. Om hen weer acceptabel te maken. Dat weten we toch? God ziet niet óns, maar Jezus!"

Haar gezicht lichtte op. Ze fluisterde: "Want al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen witter zijn dan sneeuw. Witter . . . is dat mogelijk? Dan zijn ook jij en ik rechtvaardig. Omdat we in het Kruis geloven. En nergens anders om!" Nee, nergens anders om. We konden gaan bidden voor Anita.

Die donderdagavond waren mijn man en ik al vroeg in de kerk en luisterden naar het spel van een organist, die zich kennelijk had ingesteld op deze bidstond. Hij speelde psalm 42, psalm 43. En weer verbaasde het we, dat een kind van God niet naar woorden hoeft te zoeken om zijn innigste gevoelens bij de Vader bekend te maken. Wat er ook verandert, tot het eind van de wereld kan hij daarvoor terecht in het boek der Psalmen.

Er was nog iets, dat verbazing wekte: het aantal mensen. Langzaam liep de kerk vol, tot het wel een zondagsdienst leek . . . En met het aantal mensen groeide een sfeer van gespannen stilte. Van inkeer en verwachting. Een sfeer, die tastbaar was en enigszins deed denken aan het ogenblik, waarop iemand opstaat om belijdenis van zijn geloof af te leggen.

Om dit later te beschrijven, valt niet mee. Tere dingen kun je beter niet aanraken. Maar het lijkt mij, dat ik met die vergelijking dicht bij de waarheid kom. Ik zag daar mensen, die door hun kerkeraad vermoedelijk reeds lang te boek gesteld waren als "randgevallen". Die avond kwamen zij naar de kerk, om te bidden voor Anita. Ik zag mensen, die hun kinderen uit bed gehouden hadden. Om te bidden voor Anita. Ik zag die hele gemeente, compleet met misverstand en jaloezie en roddel, naar de kerk gekomen om voor één gouden uur een eenheid te vormen rond de Heer Jezus Christus. Om, zichzelf vergetend, te schreien voor een ander. En ik heb gedankt. Omdat ik even zag hoe het zal wezen op de nieuwe aarde, als God's liefde geen ruimte meer over laat.

Dit was het uur van de gemeente. Dit was het uur, waarin niemand kon terugvallen op het geloof van zijn ouders of de richtlijn van ambtsdragers. Elk van ons zag zich verplicht om zelf tot God te gaan en een voorbede te leggen op de schaal, die tot Zijn troon gedragen werd door de gewonde handen van onze Hogepriester. Hier was in actie wat we wekelijks belijden als "de gemeenschap der heiligen". "Someone's crying Lord, come closer . . ."

Hoe zuiver werd dit aangevoeld door de dienstdoende predikant: hij ging naast ons, niet voor ons. Hij las het bekende hoofdstuk uit Jacobus "Is er iemand bij u ziek?" — en vertelde in sobere zinnen het verloop van Anita's ziekte en de uitspraak van de dokters. Ernstig herinnerde hij ons eraan, dat het gebed "veel vermag", maar dat een rechtvaardige iemand is, die zijn tekort erkend heeft en nu gekleed gaat in de blijde gehoorzaamheid van Jezus. Daarna zei hij: "Ik zal het gebed met u openen, waarna er vijf minuten stilte zal zijn, zodat ieder zijn eigen gebed kan toevoegen . . ."

En toen gebeurde er iets vreemds. Tenminste bij mij. Want terwijl ik naar de kerk gekomen was vastbesloten om te bidden voor Anita's herstel, ontdekte ik in die vijf minuten, dat je zelfs in medelijden verkeerd kunt gaan. Men had me verzekerd, dat zij een gelovige was. Dat betekent: ze was in leven en sterven "het eigendom van haar getrouwe Zaligmaker". Dat betekent: wàt haar verder overkomen mocht, ze was veilig in Zijn armen. Wie was ik dan, om uit te maken wat voor haar persoonlijk het beste was? Ik kreeg het daar benauwd. Het enige, dat ik kon denken was: alstUblieft Vader, toon me wat ik bidden mag . . .

Pas daarna zag ik het. Glashelder. De reden, dat ik mocht vragen om een wonder lag niet bij Anita, maar bij haar man en kinderen. Die konden haar nog niet missen. Dat is: bekeken van de menselijke kant. Wie weet echter beter dan God, dat wij mensen zijn, met een ingeschapen behoefte aan liefde? Toen heb ik het lot van dit gezin voor Hem neergelegd. Hem gevraagd om het te bewaren voor nog meer verdriet. Hem gevraagd om het onder alle omstandigheden nabij te blijven met Zijn kracht uit de hoogte.

Zo hebben we die avond gebeden. Elk van ons op zijn manier. En hoe stuntelig dat ook was, het is beland te bestemder plaatse: in het oor van de hemelse Vader. Wat moet het een troost voor Anita's familie geweest zijn om te weten, dat zoveel broeders en zusters haar op het hart droegen! Toen we naar huis reden, zei mijn man nadenkend: "We zeggen wel eens wat van die gemeente van ons . . . zo koud en vaak moeilijkheden onder elkaar. Maar dit vanavond was toch geweldig . . . precies, zoals het in de Bijbel staat!"

Ja, precies zoals het in de Bijbel staat. Geweldig. En nu zou het een passend besluit zijn, als ik kon berichten, dat ons gebed om een wonder verhoord is. Maar dat kan ik niet. Anita is van ons weggegaan. In volle vrede. Voor haar hoeft niemand meer te bidden. Zij geniet nu de rust, die overblijft voor de kinderen van God. Ons hartelijk meeleven omringde hen, die zij achterliet. Meer dan voor Anita heb ik voor haar man gebeden. Opdat hij in het dal van diepe duisternis niet verdwalen zou.

Hoe kan ik er inkomen, als bij dit slot een lezer zegt: "Zie je wel, die bidstond heeft geen zier geholpen!" En er achteraan denkt: wat wilden ze? God luisterde niet, omdat Hij geen wonderen meer doet, zoals in de tijd van de apostelen. Maar is dat waar? Menig christen, zowel in als ver buiten mijn gemeente, zal hem verzekeren, dat God ook vandaag nog op het gebed genezing schenkt. Dat Hij het deze maal niet gedaan heeft, zal een reden hebben. Zijn reden, die ik — en dat geef ik onmiddellijk toe — niet zie. Zoals ik nog steeds niet zie, waarom Hitler twaalf jaar de kans kreeg om miljoenen weerloze mensen, groot en klein, te vermoorden. Zoals ik niet zie waarom op ditzelfde ogenblik kinderen in Afrika sterven van de honger, terwijl mijn zonen — die toch geen haar beter zijn — in overvloed leven.

Ja, er zijn een massa dingen, waarvan ik de bedoeling niet zie, die me onrechtvaardig lijken. Maar dan, ik heb ook nog niet begrepen waarom God zoveel van de wereld hield, dat Hij voor ons deed wat Hij van Abraham niet wilde eisen. Wat een onvoorstelbaar bittere lijdensweg koos Hij om ons te redden, om ons terug te brengen tot Zijn licht . . . Als iets onrechtvaardig geweest is in de geschiedenis van deze wereld, dan was het wel dat kruis op Golgotha. Waar God zelf, in de Zoon van Zijn liefde, zich voor ons liet terechtstellen als een misdadiger. Meer: waar de Heer om onzentwil door een razernij van haat en helse boosheid reisde, waarbij Bergen-Belsen kinderspel geweest moet zijn. En dat allemaal, opdat iemand als Anita dit leven getroost zou kunnen verlaten? Wonderlijk. Hoe meer ik erover nadenk, hoe minder ik ervan begrijp. Maar hoe vaak zei Jezus niet: "Wees niet bang, geloof alleen!" — waarmee Hij dan bedoelde: voor de rest zorg Ik.

Duizenden christenen, ook in onze kerken, zouden meer rust en blijdschap kennen, wanneer ze naar dit advies van de Heer luisterden. Wanneer ze nu eens afleerden om God en het geloof in God op rijtjes te zetten. Als een enorm vraagstuk, dat je kunt oplossen, als je maar logisch genoeg argumenteert. God is niet logisch. Hij is God. Hij werkt op een vlak, dat ver boven ons verstand ligt. Pogingen om Hem in een woordenraam te vatten zijn, reeds bij de aanvang, tot mislukking gedoemd. Dat moesten we toch onderhand weten. Uit het boek van Job bijvoorbeeld.

Verschuilt zich hier een gebrek aan nederigheid, dat ons parten speelt? De feiten zijn toch simpel: veel van wat God op aarde doet, is ook voor de gelovige een raadsel. Een raadsel, dat hem soms tot tranen toe verbijstert. Ik heb het altijd harteloos gevonden, als iemand probeerde om het leed van anderen weg te praten. Met een vroomklinkende opmerking in de stijl van: de Here kastijdt wie Hij liefheeft. Inderdaad. Als zo'n wijze trooster later zelf iets overkomt, dan klaagt hij luid: waarom ik? Hij kon zich beter herinneren, dat er geschreven staat: denk aan allen, die lijden, alsof je hun pijn deelt . . . Hiermee wil ik niet ontkennen, dat er gevallen zijn, waarin de hemelse Vader leed gebruikt als discipline, om ongehoorzame kinderen te brengen waar ze horen. Maar dat is het niet alleen. En dat is het niet altijd. Er zit meer — en soms iets heel anders — achter. Ook dit weten we uit het boek van Job.

Nee, onder onze knappe theologen is er geen, die zulke raadsels voor ons kan oplossen. Wij zien hier slechts ten dele, zou Paulus zeggen. Veel ellende in de wereld lijkt ons zinloos en we snappen niet, waarom de ene mens zoveel meer leed te dragen krijgt dan de andere. De krant lezend kunnen we slechts constateren, dat Satan nog dagelijks afbreekt en verwoest, zoals hij van het begin der geschiedenis af gedaan heeft. Maar gelukkig, we lezen niet alleen de krant . . . Wat we dank zij Jezus gewonnen hebben, is het weten, dat God onze liefhebbende Vader is, die Zijn duurgekochte schepping geen seconde in de steek laat. Ons leven, ook ons lijden, is kostbaar in Zijn oog. Zelfs het kleinster diertje wordt door Hem niet vergeten. Alle liefde, goedheid en schoonheid, die we op onze weg ontmoeten, valt ons toe als een geschenk, rechtstreeks uit Zijn hand. Voor wie dit ziet gaat — elk raadsel ten spijt — het paradijs weer open. Vandaag.

En wat de dood betreft, wie zei zo treurig: "The good die young"? Sterven doet zeer. Voor iedereen. Afscheid nemen van zijn vrouw of kind is voor een gelovige even hard als voor een atheïst. Wanneer houden we nu eens op met daar krampachtig over te doen, alsof smart iets is, waarvoor een echte christen zich moet schamen? Tranen spellen gemis en eenzaamheid. Geen ongeloof. Naar mijn inzien verwacht God, die de tranen van Zijn Zoon met pijn geteld heeft, van òns niet, dat we in een groot verdriet meteen lofpsalmen aanheffen . . . Wat we dank zij Jezus gewonnen hebben is de troost, dat onze geliefden op ons wachten, veilig overnachtend in de schaduw van de Almachtige. Jezus bracht ons in durende gemeenschap, met God en met elkaar. Wij aanbidden Immanuel. Nu reikt

(Vervolg op pagina 7)

Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog

(Vervolg van blz. 4)

De Duitsers kregen bij de verhoren van majoor Stevens belangrijke inlichtingen in handen over de organisatie, contacten en vertakkingen van de (tot dusverre voortreffelijk gefunctioneerd hebbende!) Nederlandse geheime militaire inlichtingendienst. Kapitein Payne Best daarentegen kon niet tot spreken worden gebracht. Hij bracht de gehele verdere oorlog in gevangenschap in Duitsland door, deelde uiteindelijk in 1945 zijn cel met de bekende Duitse dominee en theoloog Dietrich Bonhoeffer. In april 1945 werd Bonhoeffer, de theoloog, gefusilleerd, het leven van Payne Best, de militaire spion, daarentegen bleef gespaard en na afloop van de oorlog kon hij dan ook behouden naar zijn vaderland terugkeren.

DE NEDERLANDSE NEUTRALITEIT

De Nederlandse neutraliteit werd op 3 september 1939 geproclameerd. Achteraf bezien blijkt pas goed, hoe moeilijk het is werkelijk "neutraal" te zijn. Zo kregen de Duitse zeeschepen bestemd voor Hoek van Holland/Rotterdam een Nederlands convooi zodra ze de Nederlandse 3-mijl zone binnenvoeren. De luchtdoelartillerie kreeg verlof om op elk boven Nederland komend Duits, Engels of Frans militair vliegtuig te schieten. Toen een korporaal die in midden-Limburg op wacht stond met zijn geweer de piloot van een laagvliegende Duitse jager door het hoofd schoot, bracht dat in Regeringskringen nogal wat deining en consternatie teweeg. De arme korporaal kreeg dan ook geen enkel bewijs van waardering voor zijn kordaat optreden.

Generaal Best, de opperbevelhebber van de Nederlandse luchtmacht, verbood op 10 april 1940 te schieten op de nogal talrijke overvliegende vijandelijke vliegtuigen: de in het buitenland aangekochte munitie raakte uitgeput en de daarvoor in de plaats komende Nederlandse munitie "was niet altijd 18 karaats...." Achtervolging van vijandelijke vliegtuigen met Nederlandse jagers gaf moeilijkheden: het vijandelijke vliegtuig vloog meestal zo hoog dat het opstijgende Nederlandse toestel het niet meer kon inhalen binnen het gebied van het Nederlandse luchtruim.

De mijnenvelden die de Nederlandse marine voor de kust aanbracht bestonden uit een in 1907 ontworpen type, die regelmatig gelicht en nagezien moesten worden.

Het Nederlandse leger bezat geen enkele tank, had, naast postduiven, veldtelefoons die met bovengrondse bedrading met elkaar verbonden moesten worden. Voor lange-afstands verbindingen moest van de P.T.T. telefoonleidingen gebrik worden gemaakt, die via de spoorbruggen over de grote rivieren liepen. Dit was wel één van de voornaamste redenen waarom er bij de legerleiding zoveel weerstand was om de bruggen op te blazen. Toen de Duitsers dan ook Nederland binnenvielen moesten de luchtwachtmeldingen via de radio-omroep omgeroepen worden.

De infanteristen hadden een ongemakkelijk uniform met hoge kraag, de zogenaamde 'nekkenmoordenaar". De helm droeg in relief het embleem van de Nederlandse Leeuw. Deze leeuw was er de oorzaak van dat kogels niet op de helm afketsten, maar er regelrecht doorheen gingen. Niemand had de geringe moeite genomen om een helm eens op zijn beschermende functie te beproeven. Het gevechtsuniform der mariniers was donkerblauw — een zeer opvallende kleur overdag, want niemand had met hun mogelijke inzet op Nederlands grondgebied rekening gehouden. Eetketels en veldflessen waren uit gesoldeerd blik vervaardigd, zodat ze prompt lek werden als men hun inhoud boven een te heet vuur verhitte. Het standaard type geweer dateerde van 1890 en was van ostenrijkse makelij.

De artillerie bezat 300 stukken 7 cm. veldgeschut, daterend uit 1905, 144 stukken 12 cm. geschut van 1878 en 100 stukken 8 cm. geschut van 1881, waarvan er al enige beestjes in het legermuseum prijkten. Bij het Staatsbedrijf der Artillerie-inrichtingen Hembrug stonden nog enige kanonnen in de menie. In totaal telde de Nederlandse landmacht tijdens de meidagen van 1940 niet minder dan 38 verschillende typen geschut, waarvan slechts 25% met motortractie verplaatst werd, de overige 75% met paardentractie.

Behoorlijk verdedigd was alleen Den Haag. De Nederlandse Regering was namelijk vrij nauwkeurig op de hoogte van Hitler's plan om Koningin en hoge burgerlijke en militaire autoriteiten met behulp van luchtlandingedivisies te overvallen en zodoende de landsverdediging met één klap uit te schakelen. De Nederlandse luchtmacht was in het prille begin van een grondige modernisering. De Nederlandse marine daarentegen had van meet af aan behoorlijke voorzorgsmaatregelen genomen en onderhield contacten met Engeland (waar men de Nederlandse Regering tactvol buitengelaten had!). Dit had tot gevolg dat de gehele koninklijke familie in de meidagen van 1940 vlot naar Engeland overgebracht kon worden.

Ook de Nederlandse militaire geheime dienst (codenaam: "GS III"), kan met ere genoemd worden. Zij onderhield behoorlijke contacten met alle strijdende partijen en was in staat de Nederlandse Regering een overzichtelijk beeld te geven van de Duitse plannen en troepenconcentraties. Door de lakse houding van de Nederlandse Regering werden al die aanwijzingen echter nauwelijks benut. Ze werden echter doorgegeven aan Prins Bernhard en die stak ze in zijn zak. "Dan kan ik het eens met Moeder bepraten, dan ziet ze het ook eens".

Daarentegen was de Nederlandse politiemacht bij de voortduur niet in staat de gangen van N.S.B.-ers als Mussert en Rost van Tonningen te volgen. Ook de Duitsers konden tot het laatste toe vrijelijk en onopgemerkt Nederland in- en uitwandelen. Zo arriveerden 23 februari 1940 Hauptman Kriebel van de "Generalstab des Heeres" en Hauptman Heinrich per trein en in burger in Den Haag. Zij inspecteerden in de daaropvolgende 3 dagen per auto alle Nederlandse stellingen in Waterlinie, Grebbeberg, Peel-Raam stelling en Maaslinie! 6 Maart 1940 arriveerde de Duitse majoor Mantey, hoofd van de afdeling inlichtingen van het opperbevel van het Duitse leger, die 3 dagen lang alle Nederlandse stellingen en bruggen in ogenschouw nam. En tenslotte arriveerde in april 1940 niemand minder dan generaal-majoor Zickwolf, de opperbevelhebber van de strijdkrachten die bij de Grebbeberg zouden aanvallen, om de hele terreinsituatie nog eens goed in zich op te nemen vanaf de uitkijktoren van Ouwehand's Dierenpark te Rhenen. Al deze lieden werd geen strobreed in de weg gelegd, wat erger is: ze werden niet eens opgemerkt!

Het Nederlandse defensieplan was een complete chaos. In de top der Regering en tussen de militaire autoriteiten onderling was geen eenstemmigheid en bovendien geen enkele zin voor de harde realiteit. De opperbevelhebber van het Nederlandse leger, generaal Reinders, een eigengereid mens, werd tenslotte, mede onder sterke drang van Koningin Wilhelmina, in februari 1940 afgezet en vervangen door de in 1934 met pensioen gegaan zijnde generaal Winkelman. Winkelman was in 1938 bij het Philips concern aangesteld om de evacuatie van dat bedrijf naar Engeland voor te bereiden en ontpopte aldaar zijn opvallende organisatorische gaven. Het was vermoedelijk Ir. Otten van Philips, die de aandacht van de ministers van Kleffens en Dyxhoorn op deze te vroeg afgedankte generaal vestigde.

De Regering besloot uiteindelijk de vesting Holland te verdedigen bij de uit de 17e eeuw stammende, 4 kilometer diepe Grebbelinie en eventueel terug te vallen achter de inundaties. Noord-Oost Nederland werd bij voorbaat al opgegeven, Brabant en Limburg kregen een provisorische verdediging in de zogenaamde Peel-Raam stelling, die echter niet aansloot bij de Belgische verdedigingslinies langs het Albertkanaal, en voor Hitler dan ook een open uitnodiging werd om met zijn 9e Panzerdivisie dwars door Brabant en via de Moerdijk, Dordrecht en de Maasbruggen te Rotterdam door te stoten naar het hart van Holland. In geval van oorlog was het dan de bedoeling dat de Nederlandse troepen in het Noorden, Oosten en Zuiden van het land zich allengs zouden terugtrekken op de vesting Holland. Daarbij zouden grote gedeeltes van de burgerbevolking en hun veestapel geëvacueerd moeten worden. Het teveel aan vee zou ingeblikt worden. De burgerbevolking werd van Regeringswege op het hart gedrukt bij evacuatie vooral de belasting aanslagbiljetten niet te vergeten.

Van één en ander kwam natuurlijk niets terecht. De Grebbelinie kon geen stand houden omdat de Regering geweigerd had de bomen te laten rooien. Hierdoor hadden de soldaten geen schootsveld. Tenslotte rooide het leger op eigen gezag en op het allerlaatste ogenblik de bomen, maar door de inmiddels ingetreden oorlog had men geen kans meer de gerooide bomen op te ruimen. En de aanvallende Duitsers hadden in de horizontaal liggende bomen de allerbeste dekking die ze zich maar wensen konden!

Het bovenstande beslaat slechts een beperkt gedeelte van deze hoogst interessante en boeiende uitgave. Het valt op dat het in het toendestijdse Nederlandse bestel blijkbaar niet mogelijk was de juiste man op de juiste tijd op de juiste plaats te krijgen. De incompetentie en het gestuntel in de leiding gevende kringen was eenvoudig verbijsterend. Het Koninkrijk der Nederlanden en de geallieerden hebben er duur voor betaald. De Nederlandse bevolking werd van het merendeel der achtergronden totaal onkundig gehouden. Ook waren belangrijke Volkenrechtelijke bepalingen bij het uitbreken der oorlog aan de burgerij onbekend, te weten: 1) dat, wat ook geschiedde, de souvereiniteit over Nederland bij de wettige Nederlandse Regering zou blijven berusten, 2) dat de bezetter bevoegd was binnen zekere grenzen een feitelijk gezag uit te oefenen, 3) dat de bezetter, behoudens volstrekte verhindering, NIET bevoegd was in bestuur en wetgeving in te grijpen, 4) dat de bevolking NIET gerechtigd was aan de gevechten deel te nemen.

En wéér rijst onwillekeurig de vraag: Wie garandeert ons, levend in 1970, dat ook wij niet stekeblind zijn om de dingen die in onze onmiddellijke omgeving gebeuren, naar juiste waarde te schatten en op de juiste wijze te interpreteren? Blijkbaar kan slechts de tijd, dat wil zeggen: de geschiedenis, dit doen. Het is in feite de tragiek van elke natie en in elk mensenleven. Slechts weinigen schijnen aan deze verblindheid te ontkomen en dikwijls treft hun een niet beter lot dan een Cassandra-rol te vervullen.

Een ieder die (nog) Nederlands kan lezen en de tijd van 1940 meegemaakt heeft spandere 6 dollars en schaffe zich dit boek aan. Hij of zij zal er in deze lange wintermaanden geen spijt van hebben!

Bruce Bokhout.

Naschrift: Geïnteresseerde lezers wordt verwezen naar de volgende aanvullende boeken: 1) Winston Churchill's: **"The Second World War"**, 2) David Kahn: **"The Codebreakers"**. Dit boek verteld hoe de Duitsers het gepresteerd hebben practisch alle Europese diplomatieke en legercodes te breken. Het boek vertelt ook uitvoerig van het Duitse "Nordpolspiel". 3) **De Memoires van Albert Speer**, Hitler's minister van bewapening en oorlogsindustrie, sinds 1966 weer op vrije voeten na een 20-jarig verblijf in de gevangenis van Spandau.

(Vervolg van pagina 6)

ons à-Dieu voorbij de nacht. Tot waar de morgensterren juichen voor de tweede maal.

"Zalig zijn zij, die Mij niet gezien hebben en toch geloven!" sprak de Heer tot Thomas. Heeft Hij toen geglimlacht en ook aan ons gedacht? Bij het vele, dat wij onbegrepen moeten aanvaarden, zijn wij gelukkige mensen. De enigen, die ondanks atoomoorlogen en andere dreigingen een blijde toekomst hebben. Want God werkt door. Hij volvoert Zijn plan met de wereld. Een meesterplan. Dit bestaan, dat zo ironisch leven genoemd wordt, loopt voor ons uit op het adembenemende vergezicht van Johannes: een aarde, waar geen dood en rouw en pijn meer zijn zal. God zelf zal daar de tranen van ons gezicht vegen. "Want in de hemel is een nieuw gezang, dat wij niet leren konden, levenslang." Laten we ons gereed houden. Laten we het voorgoed weten: de zingende aarde, die Johannes met verrukte ogen voor ons zag, is werkelijker dan alles, dat wij op het ogenblik zien. Dit gebrekkige gedoe zal ons daar niet eens meer in de zin komen, hallelujah!

Onder welke naam ook, een kerk wordt pas Kerk als ze zo gelooft: ziende de Onzienlijke, bouwend op Zijn beloften voor vandaag en morgen, elkander en de medemens liefhebbend om Jezus' wil. Een stukje van de Kerk heb ik gevonden in die gouden bidstond voor Anita. God maakte haar ziekbed tot een zegen in het midden der gemeente. Ons gebed voor haar persoonlijk heeft Hij verhoord. Haar laatste weken waren een getuigenis van de Herder, die haar bij de hand genomen had. Dat, op zichzelf, is iets om dankbaar voor te zijn. Ik hoop, dat het later haar kinderen zal helpen. Zoals de herinnering aan het belijden van mijn jonggestorven vader mij geholpen heeft.

Daarnaast ben ik overtuigd, dat God op die septemberavond in het jaar 1969 een machtig wonder gedaan heeft: toen Hij aan zoveel door ongeloof en twijfel geplaagde mensen het toevoorzicht schonk, dat nodig was om naar de kerk te komen. Hun hoop stond in de Heer, die dood geweest is, en zie: Hij leeft! Hun liefde voor Anita zal nimmermeer vergaan. Als er vreugde bij de engelen is over één zondaar, die zich bekeert, wat moet er dan die avond een feest in de hemel geweest zijn.

HI NEIGHBOURS!

In many homes it seems to be up to the female side of the family to keep up any correspondence with friends and relations. I have often wondered why that is so. The men usually find a quick excuse when asked to write a letter to their parents, or other relatives: "I haven't anything interesting to write about, and anyway I haven't the time." That is a very poor excuse but it usually results in the Mama getting out the writing pad. Well — here I am and for days I've tried to find an interesting topic to write to you about and it seems every subject of interest has been widely discussed lately in the papers, magazines and books. In short: my mind is a blank. We can talk about the flu season, but that will start us all looking for symptoms, if we haven't had it yet. We can discuss the needs of the poor Biafran people and why that civil war got started in the first place but reporters have a better vocabulary than I and much more insight, so I'd better leave that alone. The latest fashion seems to be: longer hair for men, dirtier maxi-coats for women and shorter skirts as well, so that subject is not new. You can't turn a page anymore or you read about drugs, the dangers of the "Pill" and the terrible problem of the Western wheat farmers. It seems some are solving the problem somewhat by growing a different crop, namely rape-seed. The rest of the country would be most happy for the Western people if some one, somewhere would start eating bread instead of rice. It must be so frustrating to have a crop and no market.

The weather isn't a very good topic of conversation this time of the year either, although as the old Almanac points out — brother groundhog, in our neighbourhood at least, didn't see his shadow on Groundhog Day and so maybe we'll have an early spring. No one will complain I am sure.

By now you will have concluded that my ideas on letter writing can stand some improvement and so I will let my mind go forward to a day when you will receive this. I'll copy a little article which gives you something to think about, and will also help to give you a lift of hope. Every year this happens: a hint of spring warmth is all it takes. We are such moody people. To enjoy Christmas we seem to need to feel the "Christmas spirit", and the same with spring. Hope — I suppose is what it comes down to — hope — which springs up in everyone's heart — until you die — and especially in the spring. Now for the article:

The first warm day; everyone went outdoors singing: "Hurray, hurray, for the first warm day."

"What is the happy occasion?" asked a misanthrope, a man who hates his fellow man. "Is the war in Vietnam ended? Is the income tax repealed? Has science conquered the common cold?"

"It's spring! It's spring! I have survived another winter."

"Nonsense," said the misanthrope. "You are simply one year older. What has survived another winter is the crabgrass and poison ivy."

"But spring is coming, man! Can't you feel it in the wind?"

"Yes, April is coming too, — the cruelest month of the year, the income tax is due and the bank balance is dead."

"Ah, but the world is greening, and the bud will soon be ready to burst."

"Ah," sneered the misanthrope, "as the sap rises so will the brown spot and the bole canker rot out your canes. The world will soon be full of insects and grubs to destroy what you expect to bloom."

"What? Soon the girls will be about on the streets without the maxi-coat."

"Yes," said the misanthrope. "To the single man they will bring expense and discontent, and to the married man they will bring discontent and expense. Retire to your den and do not come out until summer when the humidity and the heat will dampen your high spirits."

"But spring is the season of hope, and without hope what would man be?"

"He would be less foolish. Believe me when I tell you there is not a hope in the world that the Minnesota North Stars will win the Stanley Cup, nor that your children will win scholarships to McMaster University or that your car will get through the summer without at least one $167.95 repair bill."

"Ah, my friend, spring creates strange, sweet moods and makes me do things of inexplicable tenderness."

"Yes," said the misanthrope," I notice you are watering the sidewalk with your garden hose. Take my advice: go into your cellar and start storing this water in radiation-proof containers. If there will not be bombing, there will certainly be drought. And if there is neither, the world will certainly come to an end one way or another. With plenty of water you can last a long time down there."

"Spring is too wonderful to spend in a cellar storing water for the end of the world."

"Spring madness," the misanthrope muttered, and he strode away, smiling contentedly at the foolishness of mankind.

A small March cloud sailed up, parked overhead and cheerfully blew his hat off.

Russell Baker wrote this little article in the New York Times some time ago, and it gave me a chuckle.

There are misanthropes in every group, in every club, in every congregation and in every society. They can get under your skin. If you say the weather is nice, they will answer: "Oh, but the forecast is for rain soon." If you feel fine, he'll look at you and say: "You don't look so well, are you feeling alright?" Before you know it you feel an ache or perhaps a touch of a cold or a bit dizzy. If the crop is good he feels the quality could have been better, if the steak tastes especially good for supper, he'll knock the potatoes or the dessert. It's hard to stay happy if you have to work with such a person. Just about the time when you think you'll yell at him or maybe even growl in disgust — there sits the first Robin of Spring. "Foolish bird," your "friend" will say — "doesn't he know there's a blizzard on the way? Where does he think he'll get a worm?"

Poor soul — to me the first Robin makes me want to smile — and the first sign of a Crocus makes me sing and the first sign of a blossom makes me deeply grateful that winter is gone once more, God is still in His Heaven and all's well with the world, even though guns still boom in Vietnam, little babies are still-born or misformed because their foolish parents got a thrill out of a drug — even though the black man balls his fist at the injustice he must endure and a little boy in Biafra stares blankly into space and will soon die because there is no food. Then I have to forget all these tragedies and perhaps I might say: Oh God, how long must all these things be?

I hear it in the soft wind and also in the voice of thunder: "Let the wicked forsake his way, and the unrighteous man his thoughts, and let him return unto the Lord, and He will have mercy upon him; and to our God for He will abundantly pardon.

So have hope in your heart, neighbour, it will soon be spring again.

Greetings from
Your Neighbour.

The Story of Canada's Government

by John F. Hayes

THE AILING WILLOW TREE

(Canadian Scene) - Last spring, a huge willow tree in my back yard began to fail. Tree experts were brought in. The tree was sprayed with little effect. I sent three affected leaves to the Canadian Department of Agriculture in Ottawa. The answer came swiftly. It was a fungus which was killing the tree. Advice was definite: burn all fall leaves, spray with copper sulphate, all would be well. So Canada's Department of Agriculture reached down to a single tree. Such is the interest of Canada in its people and their homey problems.

You may get advice and help on practically anything from Canada's governmental departments. While political power changes from time to time, there is an underlying strength to Canadian Government that changes little. It is the machinery of service to Canadians, and certainly to new Canadians as well.

Let us begin with the Department of Agriculture. Here you may get information, advice, and help on any and every aspect of growing things, on livestock, poultry, storage.

The Department of Manpower and Immigration and the Canadian Citizenship Branch of the Department of the Secretary of State are of particular interest to new Canadians. Write directly to them in Ottawa, if you have questions or problems, or visit your local branch office.

The Department of External Affairs looks after Canadian interests abroad; the Department of Finance administers financial affairs, the revenue and expenditure of Canada, and controls currency and coinage; the Department of Fisheries protects fish resources, carries on research and encourages conservation; the Department of Forestry works to conserve and expand forests and promotes forest knowledge; the Department of Insurance administers insurance laws, trust and loan company operation; the Department of Justice administers all matters of national import, and is the controlling body in charge of the Federal Police Force, the Royal Canadian Mounted Police.

Canada's Department of Labour engages in all areas of labour legislation, and is effective in settling major labour disputes. The Department of Mines and Technical Surveys promotes mining resources; the Department of National Defense administers army, naval and air forces at home and abroad; the Department of National Health and Welfare, Departments of National Revenue, Northern Affairs and National Resources, Post Office Department, Public Printing and Stationery, Public Works, Secretary of State, Trade and Commerce, Transport, Veterans Affairs, Statistics and others look after Canada and Canadians in every area.

The services of Canada to its people through the printed page are manifold. Each year, a handbook on Canada is published by the Government. It costs only $1.50 and is a treasure of current Canadiana. You may get it, and many other useful and enlightening books, from the Queen's Printer Bookshops in Halifax, Montreal, Ottawa, Toronto, Winnipeg, and Vancouver, or from the Queen's Printer in Ottawa, by mail.

TEACHERS WANTED

TORONTO, ONT.
Timothy Chr. School will have vacancies in September and invites applications from
TEACHERS
for the schoolyear 1970/71.
Please send applications stating qualifications and telephone number to Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28 Elmhurst Dr., Rexdale, Ont.

The Calgary Christian School is accepting letters of inquiry and/or application for the coming school year in
ELEMENTARY, JUNIOR AND SENIOR HIGH
For further information please contact Mr. G. VanderVeen, Principal, 2839 - 49th St. S.W., Calgary 8, Alberta.

WOULD YOU LIKE TO JOIN THE STAFF OF THE FRUITLAND JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL?
There will be vacancies in the primary, junior and senior grades. Please send applications to Mr. J. Doornbos, principal, Box 27, Fruitland, Ont.

The Canadian Christian School of Jarvis, Ont. invites applications from
TEACHERS
for primary or intermediate grades for the schoolyear 1970/71. Send your applications to Mr. Richard Bouwma, principal, Box 154, Jarvis, Ont.

The Wallaceburg & Dresden Chr. School is in need for 2 teachers for 70-71 schoolyear.
ONE FOR GRADES 5 & 6
ONE FOR GRADES 3 & 4
Please send applications to the secr. Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

The Dundas Calvin Christian School needs a
TEACHER
for the primary grades in September 1970. Please send applications, stating qualifications, to Mr. F. Burghgraef, principal, R.R. 4, Dundas, Ont.

The Education Committee of Calvin Christian School of Hamilton, Ont. solicits applications of grade 3, 4, 6 and 7
TEACHERS
to complete its 15-member staff for the schoolyear 1970/1971. Please request application forms from the principal, Mr. W. Hultink, 547 West 5th St., Hamilton, Ont.

ST. CATHARINES
Several teaching positions will be open at the
CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL
Teachers are kindly requested to send applications to Mr. John Stronks, principal, 300 Scott St.

The Georgetown District School invites
TEACHERS
to apply to fill the vacancies in the primary and intermediate grades for the school year 1970/71. Please send applications to Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

The Calvin Christian School of Victoria, B.C., cordially invites applications from
TEACHERS
for its combined grade one/two to fill the vacancy for 1970-1971. Send your inquiries or applications to the Principal, Mr. H. van Huizen, 2560 Shelbourne Street, Victoria, B.C.

The John Knox Christian School of Woodstock, Ont. will be in need of
TEACHERS
for the coming schoolyear. Send your application or request for information to the principal, R. VanderPloeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ont. Phone (school) 539-1492.

The Langley Christian School will be in need of
A TEACHER
for the schoolyear 1970-71. Application forms, salary schedule, and other information will be forwarded upon request. Please, forward all correspondence to the principal, Mr. G. H. Bonekamp, 5423 Brydon Cres., R.R. # 2, Langley, B.C.

Abbotsford Christian School in the beautiful Fraser Valley of B.C. needs
TEACHERS
for the elementary grades in September. Send your inquiries or applications to the principal John Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

Ladner Christian School is in need of 2 teachers for the school year 1970-71:
1 PRIMARY TEACHER
1 TEACHER for the INTERMEDIATE GRADES
Applicants with the ability to teach Music in all grades preferred. For information contact Mr. John Vanderhoek, principal, 5280 - 48th Ave., Delta, B.C., telephone (604) 946-2514.

The Calvinistic Chr. School Society of Wellandport, Ont., invites applications from
TEACHERS
to fill the various vacancies in the primary and intermediate grades for the schoolyear 1970/71. Send your applications to Mr. John Tamming, principal, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The London Parental Christian School of London, Ontario, cordially invites applications from
TEACHERS
for the primary and intermediate grades for the school year 1970-71. Please send applications stating qualifications to Mr. Wm. Van Wieren, Principal, 202 Clarke Side Rd., London, Ont.

EXPERIENCED MALE TEACHER
is available after 23 April till end of schoolyear. Contact: G. G. J. den Boggende, % 33 Lorne Street, Kingston, Ont. Tel. 542-5036.

Agassiz Christian School needs a
TEACHING PRINCIPAL
and two lower grade teachers for the 1970-71 school year. Address applications to Helen De Lange, Principal, Box 323, 7571 Morrow Road, Agassiz, British Columbia, Canada.

The ST. THOMAS Ebenezer Christian School Society is in need of a qualified
TEACHER
in grades 1 & 2 for the '70-'71 season. Please sent inquiries or applications to Mr. J. Groenenberg (secr.), 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

SPRINGDALE CHR. SCHOOL SOCIETY needs
TWO TEACHERS
one for the primary and one for the intermediate grades. Please send your application to Mr. Frank Weening, R.R. 2, Newmarket, Ont.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL
invites applications for a
TEACHER
of Modern Languages (French Major) for the school year 1970-71. Please send application including qualifications (transcripts), experience and references to Mr. Wayne Drost, Principal, 243 Tremont Road, London, Ont.

DURHAM CHRISTIAN HIGH SCHOOL
Small, but growing! We're looking for enthusiastic teachers in: ENGLISH, SCIENCE, HISTORY
Please write: Mr. W. Bylsma, Principal, Box 238, Bowmanville, Ont.

The Toronto District Christian High School will have an
OPENING
in Phys.Ed. (boys) and/or Geography Departments. Please contact Mr. John E. Top, Principal, Box 527, Woodbridge, Ont.

FRASER VALLEY Christian High School
with grades 8-12, invites applications for 1970-71 of qualified teachers in
COMMERCE
BIOLOGY (MAJOR OR MINOR)
Applications, stating qualifications, experience and references, to be sent to: M. H. K. Vandezande, Principal, 15353 - 92nd Ave., Surrey, B.C.

Hamilton District Christian High School
needs Teachers for
FRENCH and MATHEMATICS
Other vacancies may occur.
We invite your applications by writing to Mr. P. J. Krosschel, Principal, 28 Athens St., Hamilton 41, Ontario.

RICHMOND, B.C.
christian elementary school
3 primary teachers NEEDED
with music art or ph. ed. training
apply to: mr. g. dykstra, principal, 818 no. 2 rd., richmond.

Niagara Peninsula Christian High School
ST. CATHARINES
★ starts its grades 9, 10 and 11 program in September 1970
★ requires a teacher for:
SCIENCE AND MATHEMATICS
with leadership abilities for administrative responsibilities
★ has plans to initiate an imaginative and challenging program.
For particulars please contact:
Education Committee Secretary
300 Scott Street
St. Catharines, Ontario

FROM PULPIT AND PEW

PAGE OF INFORMATION ON CHURCH LIFE - FOR THE REFORMED COMMUNITY

EDITED BY REV. F. GUILLAUME

GLAD TIDINGS

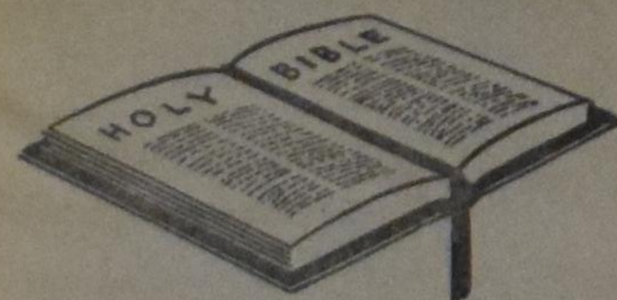
In a fine article written by the Rev. Jac. Geuzebroek in "De Wachter" of Feb. 3 it was rightly said that the interest of Canada's Christian Reformed Churches in the work of Evangelism is rapidly growing. Youth Evangelism, originated by Rev. and Mrs. D. Habermehl of Oshawa, Ont. is beginning to take a wider scope than ever due to the stronger support by more churches and more ecclesiastical bodies. Montreal's important work among the seamen is drawing more intense attention from several sides, while Vancouver is eager and ready to follow that shining example. Toronto has a campus minister at work at the University and is at the verge of calling a minister for the Inner City work, which has developed during the last two years into a promising field. Other city churches will be ready to do the some in the near future.

This time I want to ask attention for things that are going on in Edmonton, the capital city of Alberta. Some years ago Edmonton was the first among all its sister churches in the country in calling and getting a minister of Evangelism. In the years of Rev. Vrieze's labor the work of Third Church in the North West part of the city became a promising field. The number of Sundayschools and youth clubs increased to such an extent that the need of a specific Evangelism building was felt. After Rev. Vrieze had accepted an appointment to the staff of Trinity College, this building was officially opened and called the Glad Tidings Centre. Again Edmonton was first in getting such an excellent home where most of the work could be done. From the beginning of October 1969 Sunday services are being held regularly in the large auditorium of the building.

At the moment the growing work is sponsored by the First, Second, and Third Churches, three in close co-operation. The heavy financial load can be carried better by three than one. Moreover, the program is strongly supported by an annual grant-in-aid from the denominational Board of Home Missions.

Presently the Executive Board of three times three members is trying hard to find an ordained man who will be fully in charge of the field, inspiring the teachers and club leaders, instructing them too, and directing all sides of the program in an effective way. All of the many people directly involved hope and pray that the work done during many years of steady growth may grow out into a powerful movement in this part of the city under the strong leadership of an enthusiastic minister of evangelism.

Also this situation in the West is a clear proof of the remark which I gave at the beginning of this short article.

THE WORLD IS GONE AFTER HIM!

This statement had been made by the Pharisees, shortly before the Lord Jesus Christ began to tread his sorrowful way. (John 12:19)

Jesus had manifested Himself by two mighty deeds. First He had raised Lazarus from the dead. That tremendous miracle had brought a large multitude to a deep admiration. Big crowds began to follow Jesus and His name was on the lips of all.

And then, suddenly, the second impressive event took place. The people took palmtree branches and went forth to meet Jesus. The Lord found a young donkey and sat on it. Look, there He came, surrounded by His followers who started to shout, "Hosannah! Blessed is the King of Israel who comes in the Name of the Lord." All the people went after Him. "Hosannah! The King of Israel!" That was perfectly true. Indeed, He is the King! He alone is King and there is no other one. Suddenly this seemed to become clear to everybody. Hundreds and thousands of people were around Him, before and after Him, singing and shouting. The whole city was filled with the Name of Jesus.

With this background in mind we get a better understanding of the very big word the Pharisees took into their mouth. They were excited, filled with frustration and rage. They simply did not know what to do anymore. They started to accuse each other. They said, "You see, you are doing no good at all". In the heat of their arguments they shouted, "Why, the whole world has gone after Him!"

The exact words they used give much food for thought. This is why Jesus came on earth, that the world might learn to follow Him. He came to establish God's Kingdom upon the only sacrifice of His body and blood, that people would come from all nations and tongues and sing the praises of Jesus and adore Him as their King.

But the people who used such a prophetic expression did not mean it in that manner at all.

Jesus himself realized what they said and suffered from it. Just like He did when He made his triumphant entry. The King of Israel rode on a donkey. And the "Hosannah's" sounded false in Jesus' ears for the same voices would cry "Crucify Him" the next day.

Do you realize the serious warning in this Scripture portion? How formalism is tremendously threatening all the followers of Christ?

Have you taken the side of Christ in our present world? Do you still mean that you are a Christian? Did you give your heart to Him?

ECCLESIASTICAL

This adjective has to do with the proper English noun, "ecclesia," derived from Greek, ekklesia, an assembly of the people. (from ekkalein, to summon, or to call out). It got the meaning: church (both: members and building). The adjective therefore means "of the church" or "related to the church." Synod or Classis are ecclesiastical bodies.

SCANNER

Taken from the Presbyterian Journal:

THANK GOD FOR THE LAYMAN

The emergence of groups of evangelical laymen seeking to preserve the historic standards of their denominations and to renew the evangelistic vitality of their churches is one of the most significant developments within Protestantism in recent years. Generally there is nothing schismatic in these lay movements. Most of these laymen do not want to split their respective churches, their desire is to work within the denominations. But they are also alert to the developments within their denominations. In particular they are watching efforts to modify and moderate the doctrinal standards of their churches. They have begun increasingly to realize that "once the historic standards are modified, it will be too late to rescue the denominations from modern revisionist tendencies."

—Klaas Runia
in **Reformation Today.**

●

The Canadian Reformed Magazine quoted the decision taken by the General Assembly of the Orthodox Presbyterian Churches on the sister church relationship between the O.P.C. and the Gereformeerde Kerken in Nederland.

Correspondence with (syn.) 'Gereformeerde Kerken' disconnected.

After a relatively brief discussion on the background of matters raised at previous assemblies, a recommendation of the committee was adopted "to bring to an end the sister church relationship between the OPC and the Gereformeerde Kerken in Nederland."

The reasons for this significant decision were: "a sister relationship carries with it serious responsibility for the exercise of both instruction and admonition. In trying to discharge this responsibility it has become increasingly apparent that the relation becomes unworkable in the face of serious differences between the two churches." Some of these differences are: "the ordination of women, membership in the World Council of Churches, and the reversal of the position of the 1926 Synod of Assen with respect to the interpretation of Genesis 3."

"There are no practical or economically feasible means for consultative deliberation or adjucation of issues, or of having an adequate representation for a synodical gathering. Therefore we conclude that the only responsible action is to withdraw from a relationship the obligations of which we cannot adequately fulfill."

Finally the assembly considered the possibility of admonishing the synodical churches within the frame of the Reformed Ecumenical Synod.

●

Extracted from the report 1969 delivered by the Rev. H. Uittenbosch, Montreal Harbour Chaplain:

— Counting all the ships I have been on during the past year, to greet the crew, to drop off some reading material, to bring notices of events at the Club, to invite officers and crew to worship services, to deliver a letter or a message, or to attend a reception I have been on nearly 1600 ships.

— On a total of 301 ships I spent a significant amount of time in a ministry to the men, in what I would call shipvisiting. These included: Canadian, American, British, Irish, Australian, Japanese, Chinese, Israeli, Polish, Russian, Yugoslavian, Greek, Spanish, Portuguese, Indian, Pakistani, French, Swedish, Cuban, Dutch, German, Italian, Swiss and Belgian ships. This is the main part of the job. The personal contact with the individual seafarer. As one Israeli officer said: "We know you are of a different faith, and yet we appreciate you coming on board to speak to us."

— Mercifully the Sick Mariners Clinic has almost all seamen treated in one hospital rather then distributing them over 47 hospitals throughout the city of Montreal. And even though a dozen other hospitals have been visited, the bulk of my 270 visits covering 171 patients were made in Queen Mary Veterans Hospitals. A rewarding, yet sometimes difficult work. A foreign seaman falling sick or sustaining an accident is in a difficult spot. He is in anxiety over himself, his home, his possessions, his future, often unable to communicate well in English, at a loss and without friends. Got to tell him: 'What a friend we have in Jesus — all our sins and griefs to bear.' Trouble is, he often does not know: 'What a privilege to carry everything to God in prayer.' Got to carry it for him.

— The faithfulness of many people took on physical form as I had pleasure to receive 4,019 lbs. of magazines from Christian Reformed Churches. Close to 72,000 magazines are distributed annually. Last year we continuously found ourselves on the verge of being short of magazines. So we continue to solicit your help.

— For a period of 8 weeks last summer I had the help of a Seminary graduate John Van Schepen, who is now studying at the Free University of Amsterdam doing post-graduate work in 'Industrial Chaplaincy'. I am very thankful that we had this very capable young man with us. He has done a first-class job. I am looking forward to having another experience with a summer-student. We have made application to the Board of Home Missions to provide again this summer a student under the same conditions as last year.

— The Synodical Deputies for work among seamen as done by the Gereformeerde Kerken of the Netherlands have directed themselves to the Board of Home Missions to underscore the importance of the work among seamen on the West coast of North America.

— We are grateful to the Lord that Rev. J. E. F. Dresselhuis accepted the call to become Chaplain to seamen in Vancouver, B.C. He is scheduled to go into some training with me in early March.

— In the context of my work at Harbour I have travelled a total of 13,821 miles. This does not include any trips out of town.

— In a variety of papers I have attempted to give some publicity to the work through reports and articles.

— In conclusion I wish to express again my appreciation for the support of the Church but above all for the goodness of our Lord. May He bless the efforts we have put forth and forgive our failures.

HITHER and YON

Lest we forget that our God is the Hearer of our prayer I pass on to my readers a part of the message by the Rev. Marvin C. Baarman and also a part of a letter by Betty Hendricks which belongs to the message:

From the message:

Late in November we asked you to respond to the need of our Christians and missionaries in Zuni who were about to face the psychological and social rigors of the week-long Shakalo (shall-uh-ko) celebration by remembering them in congregational prayer at this crucial time. Our missionaries had a sense that this celebration and perhaps the one next year would be unusually crucial in the history of the confrontation of paganism by the Light.

We have heard that a great many of you responded to our missionaries' request. Now we feel we must share with you what actually happened in the New Mexico pueblo on December 8 and the days following. The first report we received was from Betty Hendricks, a teacher at Zuni, so we are reproducing the letter to send to you.

From the letter:

Thank you for your heart-warming response to the request for prayer on behalf of our Zuni brothers and sisters, and others of the Zuni tribe who are still bound by traditional pagan beliefs. God does hear and answer our prayers. This year's Shalako ceremonies were very different from the previous two years that I witnessed. They were not a "success" in terms of numbers of visitors to the village and to the homes. Two things could account for this: one, the fact that the ceremonies were held on Monday and Tuesday instead of on the weekend; and two, the Lord sent quite a snowfall which made roads slippery. Formerly crowds followed in the train of the six Shalakos as they made their way to the various homes to be blessed by them. Only a small trickle of people was seen following this year, and these were mostly Zunis themselves, or Hippies. Also, the six Shalako homes were not nearly so elaborately decorated as they have been in the past.

★

Rev. M. De Vries is doing graduate work at the Free University in Holland. He hopes to come back to his congregation, Toronto-Rehoboth, this year. He keeps his people informed through monthly letters. I took from the last letter (in the Rehoboth Reporter) the following section:

We spent old and new year's day in Beetgumermolen, Friesland. I conducted two services there in a small church. As a little boy I had often visited this rural church with my grandparents. It was a wonderful experience to worship there again. The elders and deacons, dressed in black and striped pants, spoke Frisian in the consistory room. They were elated to hear me respond to them in their own language (?!). Once a Frisian, always a Frisian? The Frisian language is still treasured very much in Friesland. All the children are taught in Frisian in the grades 1-4. During the worship service a special collection was held for a new translation of the Frisian Bible.

★

For your meditations:

An Unfinished Picture: In the Berlin art gallery hung a painting by Menzel, an unfinished picture of Frederick the Great talking to his generals. There is a small bare patch in the centre of the picture, where a charcoal outline indicates the artist's intentions. He had painted in all the generals, but he had left the king till the last. It is so like many people's lives. They put in all the generals and leave the King to the last, with the hope that grows more faint that someday they will put the King in the centre. Poor Menzel died before he finished the picture.

Listowel C.R.C. bulletin.

★

Carrying the good news to foreign lands has many joys and reasons for praise are manifold. Yet, the doors are not always open. Rev. Geo. Spee, missionary to Nigeria since 1956, has this to relate:

"On a trek recently we were refused to bring the Gospel in a village. An Utange man from the village had invited us to come. He was interested in learning more about Christ after hearing gospel recordings in his own language. We went with Abraham Iliam, the first Utange convert, and a Tiv Evangelist, rejoicing in this invitation to bring Christ. We asked the village leader if he would call the people to hear the "Good News" and he refused. So we went into the house of the man who invited us and prayed and encouraged him in the Word. We found out that the older men are afraid of the consequences of the gospel, not wanting to give up their power in the pagan worship which they lead. Pray that the older men will come to Christ and find real power and joy and love from the Holy Spirit."

From Bethel CRC,
Brockville, Ont.

★

The Immanuel CRC of Hamilton, Ont. is kindly reminded of the past in relation to the regular offering for the "Home of the Aged". I think that the people are wondering when "that future home" will be built....

At the classis Hamilton meeting of May 19, 1965, the following was moved and adopted as legally before classis that:

1. The classis Hamilton Diaconal Conference take full responsibility of establishing a Home for the Aged in the future.
2. That the Conference for this purpose incorporate with the Ontario government as a non-profit organization.
3. That the actual operation of such a home and the care, be administered by qualified people and a committee for such be appointed by the Board of Trustees.
4. That the future Home be open to all people of Reformed faith.
5. That as far as classical quota is concerned, classis do not set an amount, but rather recommend this cause to the churches and leave the amount to be offered each year to be decided by the Diaconal Conference.

★

In Peterboro, Ont., the CRC had a congregational meeting. The bulletin tells us:

For the second half of the meeting the New Year's Eve/New Year's Day services were discussed. After considerable discussion regarding these services the opinion of those present was asked, and showed that 39 favoured combining the services, whereas 12 favoured the continuation of the two separate services. The consistory will discuss this matter further, taking the advice into consideration.

TRY IT — No. 15

How can (a) man, (a) lion, and (a) state together constitute a Bible Book?

Solution No. 14:
Catechism (schematic)

FROM OUR PARSONAGE TO YOURS

Somewhere, January 29, 1970

Dear Nancy: —

Thanks a lot for your letter and willingness to correspond with me. Just talking to you on paper and letting off steam seems to help already. I tried to practice your advice to see the sunny side of things, for I realize that, though I usually am quite a happy person, the strain and tensions of the ministry are getting the better of me. I tried to see, as you put it, the special love and attention a minister's family gets. I prayed for it, and the next Sunday in church my prayer was answered. I noticed something I otherwise would have missed. I was sitting in church with Cynthia, while Anita was picking up a germ or two in the nursery downstairs. Next to me sat an old lady of our congregation. She slipped me a peppermint during the offering with her old, wrinkled hand, and whispered in my ear: "Wat is mevrouw toch wel rijk iedere dag met zo'n vrome man, en hij is nog zo jong." That touched a sensitive string in my heart, for I love David very much, and I am often jealous of his faith and perseverance. It hurts me when people accuse him of untrue things, and I often allow that to overshadow my happiness. I am indeed blessed with a lovely husband and two children, but through all the difficulties I had lost sight of that. I had entered church with tenseness because Dave felt bad about the sermon he had produced, and it took an old lady to remind me of my riches. But people criticize so often that at times I start to lose confidence in Dave, his judgment, his approach. Did you ever experience that, Nancy? I don't dare ask other minister's wives this, because I do not know whether they would understand. I know that people often criticize Dave because he has to bring God's Word, and that sometimes works like a two-edged sword, it jabs at people, it hurts them. Instead of saying: "Thank you, Lord, for showing me my sins and shortcomings," they hit out at the preacher; I guess that makes them feel better. I wish people would realize that David is bringing God's Word and God's way of telling us how to live, but they take it as if Dave is telling them his own outlook on life. But I thanked the Lord now every day for "een vrome man." He is a gift of God.

I remember with how much eagerness I started in our first church. We were young, enthusiastic, idealistic and full of zeal for the Lord, and we thought that the two of us were going to convert the whole town in a couple of months. It did not take long before the blows came, for you make many mistakes.

At Dames Club, a club for future minister's wives at Calvin Seminary, they had taught us to be a helpmeet for our husband, to work with him behind the scenes, like you mentioned in your letter. One thing they stressed was the fact that your husband should be spared unnecessary interruptions. Little did I realize what an art that is. I remember one painful incident. One Saturday, when Dave was particularly busy preparing a speech for a Youth Rally to be held that same afternoon and the sermons for the next day unfinished, I was determined not to let anybody in the study or talk to him on the phone. Tension mounted in our home as Dave was racing against time to get ready, when the telephone rang. The frantic voice of a man on the other side of the line wanted to talk to Dave, but I replied sternly that he was not to be disturbed. He went on to explain that he had great family difficulties, that he was fed up with life and couldn't take things any longer. He had bought a gun, and was planning to shoot himself. I panicked, for how could I disturb Dave with such a message? So with determination in my voice I said: "My husband is very busy right now, could you postpone your plan and call back at 6 o'clock?" After I hang up I felt I had really been a helpmeet for Dave; however, when he came out of the study, ready to go to the rally and I told him about the call, his face told me differently . . . . I realized then what a mistake I had made, for I had had just Dave's well-being in mind. I still cherish the hope that that man blamed my silly answer on the language problem — yes, you get it, he survived —; afterall, I could not speak Dutch and barely understand it. But it taught me the lesson that you have to pick out what is of the utmost importance and cannot rigidly apply a general rule.

You also mentioned loneliness in your letter. I personally think that that is the biggest drawback of being a minister's wife. I can feel so utterly lonely in the midst of hundreds of people in our congregation. Because we pull up roots often it takes a while to get settled, and you can never quite feel at home. I want so much to be a part of our congregation; I want to belong. I try to give myself as much as I can, and yet there is always something that sets me apart. I don't want this, but it is there. Why does my husband's status make me different in other people's eyes, Nancy? If I had married a storekeeper they would have taken me in easily, but since my husband is a minister there is a distance. The evenings are very lonely, for my little ones are in bed at seven, and most nights I just sit alone. I have hobbies to keep me busy, but I envy the women in our church who can go to a true friend anytime and just talk about the small and big things of life, their husband, their children, etc., without worrying about the news spreading, or being ridiculed. I want to let my hair down sometimes. I did not turn into a saint the day I married a minister; I still am the same Christy with the same personality. Sometimes I ask Dave to check my back to see whether I am growing wings, because people expect me to be an angel. I'm not, I have ups and downs too, just like anyone else.

At one of our recent get-togethers for ministers and their wives, the ladies were discussing loneliness. One of them remarked about feeling lonesome when her husband was still shaking hands with the rest of the congregation after the service while she was standing outside already with her children. No one would talk to her, unless she was the first one to start. I checked this out too a few Sundays and purposely just smiled and said nothing, and people walked past me to talk to their friends. Since I am quite outgoing I had never noticed, for I can talk a mile a minute even to an animal, but it is true. Just think what this will do for the shy ones among us; it must hurt them. Why is this, Nancy? Try it out in your church once, and write me about it, O.K.? David is just coming home now from a consistory meeting, and I'd better make him some coffee; they had to battle over the new budget for this year, and that usually gets some men up in arms. I will present him my listening ear, thanks to your advice, and do some more work behind the scenes.

Oh, yes, we had a long distance call this morning. An elder of the church in X wanted to know whether Dave was preaching in his own church next Sunday. They wanted to send a "hoorcommissie." Exciting, isn't it? I will let you know in my next letter how it went.

Give my heartiest greetings to your family, keep the best one for yourself. Stay in the Shadow of the Almighty, Nancy.

All my love,

your friend Christy

Dear Christy,

I was glad to read that you begin to see the brighter side of things again. Knowing your usually disposition, I think it must have been the strain of the ministry which made your outlook on life so bleak for a while. I'm afraid all ministers' wives are acquainted with this phenomenon and I myself am no exception. At least, your letter touched a few sensitive spots in what I would call my own problem areas.

First of all, I certainly know what you mean when you ask whether I ever doubt the soundness of Bill's judgment, his wisdom in dealing with the people and so on. As you yourself must know, it is agony! I've found out, however, that one can learn some valuable lessons from this experience too; namely, that nobody is infallible, not even Dave or Bill. What's more, it does not usually help matters when you immediately verbalize your uneasy feelings; and never, ever do this to an outsider. In a case like this, everybody except your husband should be considered an outsider. Furthermore, don't panic. There should be room for some difference of opinion. If, after some time, your feelings about the soundness of Dave's judgment have not changed, have it out in the open. But: "handel mij zachtkens met den jongeling"; afterall, WE are not infallible either. Also, if it is an important issue your dear hubby might feel a bit edgy about it and the least criticism, however carefully uttered, may upset him. And that's not exactly what you are looking for then. You want to stand together because you both know that that's of the utmost importance if you want to be of any value to your congregation.

Then, as you wrote, there is the problem of the Terrible Telephone, or, how to keep your Saturday's Sanity. I start that day by explaining for the umpteeth time to my children who have the day off why everybody else (or so it seems) can go tobogganing, or shopping, or swimming, or picnicking, yes, with the whole family, and why we can NOT do such lovely things. Bill meanwhile has vanished for the day into his study, seemingly unmoved by the pleading of his demanding offspring.

The beautiful task of softening the family's feelings toward the ministry in general and toward Bill in particular is all mine. By now, my children know better than to try and have ME take them out, leaving Bill a defenceless prey to The Terrible Telephone and the Dinging Doorbell. For their sake, I feel sorry that I always stiffen a bit whenever that doorbell rings and automatically say: "Let me handle it!" instead of cheerfully calling out: "Good, company maybe."

They must have grown used to it, though, for they do not seem too much affected by it. Instead they have become inventive and selfreliant youngsters and teeners on their Saturday off, and by lunchtime Bill is sure to hear some good-natured remarks about his Ivory Tower, as the study is nicknamed in our home. By the way, having teenagers or even young adults living in the parsonage can be a healthy counterbalance against too much of either adoration or criticism from the congregation. 'That was a pretty good sermon, Dad" coming from your own, critical sixteen year old son can brighten a whole Sunday. On the other hand, the remark: 'I wish you would stop looking so silly at the ceiling every time you are on the pulpit," can make a preacher and his wife tumble down from cloud nine, upon which they had so gracefully embarked on the parkinglot of the church, where almost everybody seemed to have been in a complimentary mood.

More then twenty years as a minister's wife have made me a tough one on the telephone, I'm almost happy to say. It is a must. Consider this gem: somebody asks if he please may talk to the minister himself. I give in, though I know the minister is engaged in some pretty important business right then (or he's way out in the backyard, admiring Junior's sandcastle for once and, I must say, that is pretty important too). What was it all about? A bulletin message . . . . There I stand, not exactly illiterate, and I make up my mind to become even tougher. The next call has me dashing up from the basement with soapy hands. The Bell Telephone Company pays their operators a decent salary I'm sure, but our people prefer to dial the parsonage for information, and apparently I'm not tough enough yet because I DO look up the number of Rev. So and So 'who is such a wonderful speaker and we HAVE to have him for the combined meeting which is coming up." I even remember to take the opportunity to ask how Johnny is doing now? By the time I come back in the basement, my hands are dry and I remind myself to buy another bottle of handlotion.

Those twenty years with a ringing telephone have also very often made me feel small and incapable when I, like you, suddenly was confronted with other people's sorrow, fear, worries and difficulties.

Thank God that man survived. Thank God also for the fact that the people keep dialing the parsonage, in spite of me. How often will I have turned away people who really need Bill at that particular moment? How many people hesitated for the longest time before they dared to phone, only to find out, when they finally did, that apparently they had not hit the right time? Oh, for a wise and kind and understanding heart.

Christie, I'm afraid I let myself go a bit in this letter. I hope you don't mind. You can see now that you're not the only one who hasn't as yet found a relaxed and composed attitude towards all aspects of your husband's ministry.

I must finish this letter now, but I see that I'm not so efficient that I can deal with three subjects in one clear, short letter and therefore I leave "loneliness" till the next time.

School is out, I hear the children coming. On duty again.

Give those two darling daughters of yours (thank you for the snapshot) a kiss from me and Dave a pat on his "eerwaarde" shoulder. Oh, yes, Bill also sends his love for the whole family,

So long, Christy,

your Nancy

THE WORLD AROUND US

Aden and South Arabia

When the Middle East is mentioned today, most people think immediately of the Arab-Israeli conflict as the only significant action that has taken place there. But a few years ago the daily newspapers headlined the conflict in Yemen, where, reportedly, Egyptian troops and planes were helping the revolutionary forces to overthrow the monarchists. At that time the charge was made that Nasser was trying to gain a power base along the Red Sea, and that gas was used, for the first time since World War I, to gain these ends. The revolutionaries, who were led by General Abdullah al-Sallal, began the long and bitter war which, although it ended in failure, brought the Arab world to the verge of a civil war, and left scars which are not healed yet.

In 1967, in defiance of the departing British colonial authorities, traditional elements and more moderate political groups, the National Liberation Front seized control of neighbouring Adan and South Arabia. The area was renamed Southern Yemen, and Qahntan al-Shaabi, leader of the Liberation Front, became the first President. On the opposite shore of the Red Sea, a leftist group sympathetic to the United Arab Republic took over Sudan on May 25, 1969.

As British power retreats more and more from the Persian Gulf area, the future looks more and more grim for the traditional rulers in Muscat and Oman, the Trucial States and Qatar. Already a clandestine revolutionary organization has been formed which is called the Front of the Liberation of the Occupied Arabian Gulf. (The Arabians, for nationalistic reason, call the Persian Gulf the 'Arabian' Gulf.)

Political scientists who have tried to understand the Arab world, have produced an interesting theory. They maintain that there is a distinguishable pattern in Arab relations. First, when there is a conflict between an Arab state and a non-Arab state, there is a tendency toward Arab unity. Second, when the disagreement is confined to Arab problems, unity is more difficult to achieve. Third, if the conflict exists between Arab traditionalists and Arab leftist-revolutionaries, the latter are more likely to receive support from the Arab League than the former. Finally, when a revolutionary struggle does exist, the Arab League often becomes a useful tool for the implementation of President Gamal Nasser's foreign policy.

It is much too complicated to recapitulate the various claims and counter-claims that were made by Yemen and for Yemen in regards to whether the country should remain independent or whether it should join with Aden and the other small principalities into one country. Nasser did his utmost to gain a strong political and economic roothold on the southern tip of the peninsula, while King Faisal of Saudi Arabia did everything he could to prevent the extension of the United Arab Republic's power. For obvious reasons, King Faisal did not want Nasser to control both the north and south entrance of the Red Sea, making it virtually an Egyptian lake. Also, once Nasser had control he could exert pressure on Saudi Arabia and even more so on Aden and the oil producing states to the East.

Even though Nasser did not gain his ends, his efforts were not totally unsuccessful. The 'government' of Yemen went into political exile in Egypt, and can thus be used by Nasser for further subversive activities once he judges the political climate to be more favourable. Also, now that the British colonialists are out of the way, Egyptian tankers can make use of the refinery at Little Aden to process crude oil. This is especially important today since the Egyptian refineries were demolished by the Israelis in the 1967 war, and have been kept out of commission by periodic bombing and commando raids.

The intriguing part of this confusing situation is that the Arabs, although very much at odds with one another in one area can give virtually unqualified support in another. Saudi Arabia obviously was not pleased with Nasser's dealings in the south, yet, now they do contribute a sizeable amount of money to Nasser's war chest for his fight against Israel. Saudi Arabia has no quarrel with Israel; until the latter took control of the Sinai desert, they did not have a common border. Now that they have one, it has not produced any hostilities, in part, no doubt, because it is a long stretch of desert with very few people. But in spite of all that, Saudi Arabia, and Kuwait, which is even further removed from Israel, have been faithfully paying their money into the Arab war chest.

If this does not sound very rational, it must be remembered that few countries act rationally all the time. Obviously there is a great deal of nationalism involved in the actions of the Arab states, and nationalism is a quality which can be, and often is, used to cover a multitude of irrational sins.

Meanwhile, the war goes on. At the recently held conference of five Arab nations, it was decided that no cease fire should be introduced, and that the Arab world must take the long view of the situation. (The conference was attended by Egypt, Jordan, Syria, Iraq, and The Sudan.) In a communique issued at the close of the conference, the Arab world was exhorted to fight on. No promise of early victories this time, but a reminder that the Arab people had surmounted other "great challenges in the course of history". So it looks as if the war will continue for many years to come. Nasser has appealed to the Soviet Union for more planes, and Israel is to get more of the same from the United States. France is doing a good business selling its planes to Libya, while most Eastern Bloc countries are making good money selling armaments to Syria and Jordan.

Sometimes it is difficult to make sense out of the world. Everyone supposedly wants peace, yet we spend more money on armaments than on anything else. For years we work to build something and then in a few weeks of anger we destroy it all. The saddest part of all is that this has happened again and again in history and that we do not, or cannot, seem to learn from what has happened to our fathers and grandfathers.

J. J. Bout.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage en anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

The Lord has graciously enriched our family with the birth of our new daughter and sister

BRENDA DEE

Dick and Linie Broer.
Kathleen.
John.

4078 Flemish Drive,
Burlington, Ont.

Deeply thankful to our God we announce the birth of our first child, a son,

JEFFREY KENTON

on February 13, 1970.

Ralph & Anne Koops
(nee Visbeek).

Box 208,
Iron Springs, Alta.

The Lord has graciously used us, as adopted children of God, to adopt into our covenant home

JODY ANN

born October 10, 1968.

A sister to Ria and Jacques.

Mr. & Mrs. G. J. van Daalen.

242 Elmhurst Drive,
Rexdale 601, Ontario.

February 15, 1970.

With joy and thanks to our God we announce the safe arrival of a daughter

FLORINE GRACE

Born Monday, February 16, 1970.

A sister for Albert.

Siebe & Marty Ypma,
nee Visser.

R.R. 1, Thunder Bay, Ont.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our daughter and sister

NANCY JOANNE

Mr. and Mrs. G. H. Korten
(nee Suk).

Marjorie.
Bernie.
Raymond.
Betty Ann.

R.R. 2, Wainfleet, Ont.

February 17, 1970.

Grateful to our Lord, the Creator we announce the birth of our daughter and sister

CHRISTY MAXINE

George & Jacky Visser.

Ellen.
Andrew.
Fiona.
Leonard.

February 18, 1970.
Sarnia, Ontario.

With thankfulness to our Lord we announce the birth of our son

PETER EDWARD

Jake and Riemie Vanderheide
(nee Hiemstra).

A brother for
Jim, Sue, Kathy and Joanne.

February 19, 1970.

685 Woodhaven Ave.,
Sarnia, Ont.

We would like the express our hearty thanks to all who contributed to the wonderful surprise evening in celebration of our 35th wedding anniversary. Also for all the cards and letters we did receive from all over.

This evening reminded us of the Lord's blessings and guidance, not only for our family but also for the many people we have met during the time of immigration. We shall always treasure the thought of this evening.

Mr. & Mrs. C. STEENHOF.

43 Crane Ave., Weston, Ont.

Gevraagd:

GEPENSIONNEERD ECHTPAAR

dat bereid is voor een oude dame te zorgen. Gerieflijk huis beschikbaar, hetwelk van alle gemakken is voorzien. In het centrum van Ontario. Condities nader overeen te komen. Brieven onder No. 2232, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The Lord willing, we hope to celebrate with our parents

JACOB FEDDES
and
NELLY FEDDES
(nee GOEDEGEBUURE)

on Saturday, March 7, 1970, their 25th wedding anniversary.

We are thankful to God for all that he has given us. Our prayer is that He will be with them in the years to come.

Theresa.
John.

R.R. # 2,
Dundas, Ont.

With much thankfulness and gratitude to God, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

JILLES VANDER HEIDE
and
AKKE VANDER HEIDE—VISSER

their 25th wedding anniversary on March 8, 1970.

"And I will give them one heart, and one way, that they may fear me for ever, for the good of them, and of their children after them."
Jeremiah 32:39

Their thankful children:

Gary and Christine Vander Heide, (Christopher) London.
Sytze and Anne Vander Heide, (Yvonne) London.
Jetty Vander Heide.
William John Vander Heide.

Address: 19 Ebury Crescent, London, Ont.

Wanted: Single

FARM HELP

Must be able to milk. $325 a month with board. Experience necessary. Must be a good milker. Galt (Ont.) vicinity. Letters under No. 2235, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

YOUNG MARRIED MAN

experienced in farmwork wishes to work for dairy farmer with option of taking over the farm after number of years. Write to No. 2234, % Calvinist-Contast, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For rent:

THREE-BEDROOM HOUSE

with furnace and good washroom facilities. Approx. 4 miles N.W. of Dunnville. Phone after 7:00 p.m. no. 774-3224 or write K. Holtrop, R.R. # 1, Canboro, Ont.

DUTCH LANGUAGE GREETING CARDS

Get Well, Birthday, Sympathy, Wedding Congratulations, Wedding Anniversary and Christmas, each 25¢ (USA). Minimum Order $3.00. KREGEL'S BOOKSTORE, 525 Eastern Avenue, S.E., Grand Rapids, Michigan 49503.

ANNOUNCEMENT

J. Thomas Hamilton Limited is pleased to announce that Mrs. Pim Veeneman has joined our staff as a Real Estate Saleslady.

Pim is a member of our local Real Estate Board and well known around the area.

For your needs in Real Estate, please feel free to call Pim. She would be pleased to have an opportunity to serve you.

Call: Resident 426-1739
Office 426-0815

J. THOMAS HAMILTON LIMITED
39 Norfolk St. N.,
SIMCOE, ONT.

FARMS FOR SALE

100 acre dairy farm, located about five miles from Delhi. Good ten-room home, garage, chicken coop and large barn equipped for dairy herd. More than 90 acres of good producing sandy loam soil. Reasonably priced.

20 acres of level clay loam, no buildings. Located about five miles from Waterford, on paved road. Full price $15,500.00. Make us an offer.

95 acres vacant farm land located about five miles east of Simcoe on Cockshutt Road, could be a good property for development purposes.

For more information on these and others, please call or write. After hours call:

Pim Veeneman	Phone 426-1739
Paul Smith	Phone 426-2495
Lorne Porter	Phone 426-4182
Raymond Allgood	Phone 426-7233
Jim Hamilton	Phone 426-6616
Gilbert Chmiel	Phone 446-2981
Lou Gibson	Phone 426-6400

Vanuit Nederland ontvingen wij bericht dat zacht en kalm van ons is heengegaan tot haar Heer en Heiland onze lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder

GRIETJE BAK,

weduwe van
Gijsbertus Gutter,

in de ouderdom van 82 jaar.

Alliston, Ont.:
A. Meinema—Gutter.
L. Meinema.
Noord-Scharwoude:
C. Gutter.
G. Gutter—Pluister.
Hamilton, Ont.:
J. Gutter.
Fr. Gutter—de Boer.
Zuid-Scharwoude:
M. Keizer—Gutter.
K. Keizer.
Klein- en achterkleinkinderen.

Andijk, Huize "Bethel".

13 Februari 1970.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op 17 februari te Zuid-Scharwoude.

We received word from the Netherlands that the Lord took to His eternal home our dear mother

JANTJE ZWART—
VAN DER KOOI,

at the age of 87 years, beloved wife of Meindert Zwart, Leeuwarden.

Assen:
J. Zwart.
M. L. Zwart—v. d. Beek.
Hallum:
D. Zwart.
R. Zwart—Taekema.
Picton, R.R. 8:
A. Zwart.
S. Zwart—Hoekstra.
Wijtgaard:
M. Reitsma.
A. Reitsma—Zwart.
Picton, R.R. 1:
S. de Haan.
D. de Haan—Zwart.
Middelharnis:
H. J. Ottink.
G. Ottink—Zwart.
Hamilton:
Ph. Glass.
T. Glass—Zwart.

February 19, 1970.

The congregation of the Immanuel Christian Reformed Church of Hamilton, Ont. wishes to express its sincere sympathy to the children and relatives of the late

Mrs. D. VAN HUIZEN,

who suddenly was promoted to glory.

With deep thankfulness the congregation remembers the keen insight and the living faith, of which Mrs. Van Huizen gave abundant expression during the time she was a member of our congregation.

For the consistory,
Rev. W. L. Vander Beek, president.
C. Kuurstra, clerk.

Onverwachts heeft de Here uit onze ledenkring tot Zich genomen

Mrs. L. VAN HUIZEN.

Ps. 89:1 berijmd.

Wij betuigen onze deelneming aan de familie en wensen hun 's Heren vertroosting toe.

Namens de leden van de Vrouwenvereniging Ruth van de Immanuel Chr. Ref. Church, Hamilton, Ont.

"FAMILY SIZE"

Cage Layer Plant

13,200 capacity, 24 to cage. Electric feeders, scrapers, cooler, egg carts, augur. Fan ventilation. 13 acres level land. Four bedroom house, oil heat. (This is just a "sample" — other layer plants listed, also broiler, turkey, big, medium and little.)

FRED W. BRAY
REAL ESTATE BROKER
357 Upper Paradise Rd., Hamilton 43. Phone (416) 389-0344.
Write or phone for definite appointment.

THE FAMILY BOOKSTORE
Serving Reformed Canada
468 BRANT STREET, BURLINGTON, ONT. PHONE (416) 637-9151

New low

GROUP FARES

available now for travel to Holland

STEENHOF
TRAVEL SERVICE
43 Crane Ave.,
WESTON, ONT.
Phone CH 1-0811

SPECIAL

between Grimsby and St. Catharines. 12½ acres sandy soil. Peaches, cherries, grapes. All implements. 7-room house, chicken coop, good barn and implement shed. Located on lake shore. Ideal for greenhouse operation. $37,000, $15,000 down. Will try all reasonable offers.

For information:

Gerrit Otten
416 - 563-7904
(collect)
BEAMSVILLE, ONT.

Rep.

ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
282 Main Street East
GRIMSBY, ONT.

Interested in buying Farms?

DAIRY - BROILERS - LAYERS

We have established an agreement with large companies for financing and contracts. For details phone 757-3641 or write to

JOHN MASSELINK,

WILLIAM ALLEN
Real Estate Limited - Realtor
1698 Eglinton Avenue East,
Toronto 375, Ontario

A MAXI DEAL

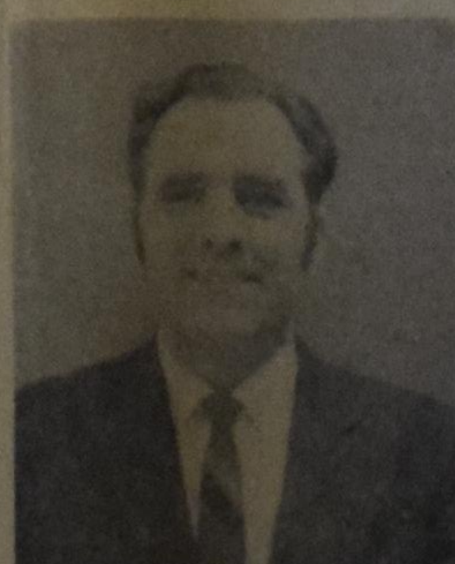
for a mini price. 197 acre farm with two modern brick homes. The barns hold 100 head of cattle. Included are two silos, silo unloader, barn-cleaner, milk pipeline, bulk tank, vacuum pump, and two hundred amp. service. It is located on paved road. Half down, and owner will keep balance at reasonable interest rate.
Contact:

JAKE ARENDS
R.R. # 4, Listowel 291-1788
Representing
MANN-MARTEL
Realtor

For

BRAMPTON GEORGETOWN
and Area
REAL ESTATE
Service

CALL or WRITE

HANK LUIMES at
Brampton 457-3110
Toronto 454-1041
Arthur F. Johnson
Realtor
35 McMurchy Ave., North
BRAMPTON, ONT.

Paapse Mis in discussie op Geref. Synode

Zonder veel discussie is de gereformeerde synode akkoord gegaan met de overweging, dat de formulering van vraag en antwoord 80 in de Heidelbergse Catechismus "uiteraard een tijdgebonden karakter draagt". Dit betreft de catechismus-uitspraak, waarin de "paapse mis" een vervloekte afgoderij wordt genoemd.

De gereformeerde kerkeraad van Eindhoven had de synode verzocht uit te spreken, dat de genoemde formuleringen van de catechismus niet meer bepalend zijn voor de huidige verhoudingen tussen de gereformeerde kerken en de rooms-katholieke kerk in Nederland. Deze kerkeraad stelde, dat de Nieuwe Katechismus van de rooms-katholieke kerk in Nederland een geheel andere visie geeft op de eucharistie dan de leeruitspraken van Trente.

De rapporterende commissie van de gereformeerde synode reageerde hierop met de opmerking, dat de Heidelbergse Catechismus zich ook inderdaad richt tegen de leer van het concilie van Trente en dat die leer door Rome nog steeds wordt gehandhaafd. Niettemin kan, aldus de commissie, met dankbaarheid vastgesteld worden dat in de Nieuwe Katechismus meer bijbelse gedachten naar voren komen. Met het oog hierop achtte de commissie het ook in dit opzicht gewenst, dat de gereformeerde kerken onderzoeken of het niet nodig is tot een eigentijdse belijdenis te komen, die rekening houdt met de huidige situatie.

Aan het verzoek om de Heidelbergse Catechismus te wijzigen, besloot de synode niet te voldoen. De stukken worden doorgegeven aan het studiedeputaatschap voor vragen rondom de binding aan de belijdenis. Het is namelijk mogelijk, zo overwoog de synode, dat er tegen de genoemde uitspraak van de catechismus nog meer bezwaren zijn dan alleen dat zij "een tijdgebonden karakter draagt".

EDMONTON CHRISTIAN HIGH SCHOOL

ONE PHYSICS TEACHER
needed, and
ONE ENGLISH/SOCIAL STUDIES
for grades 10-12.

Write or phone collect to Mr. J. Tuininga, 14304 - 109th Ave., Edmonton 50, Alta., phone 454-9357 or 484-6814.

---

127 Acre Dairy Farm

6 mijl vanaf Port Colborne. 800 lb. melkcontract. 8 Kamer goed huis, van alle gemakken voorzien. Beste barn. Barncleaner. Silo met unloader. Pipeline milker. Holstein vee. Alle nodige machines. $80,000 vraagprijs, $30,000 down. 1 hypotheek voor de rest.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

LONG TRIP FOR LONG WING: Douglas Aircraft workers in Malton, Ont. ready a 155-foot long wing of a DC-10 for its 2,700-mile trip to Long Beach, Calif. The wing weighs 18,500 pounds, cost $2,-500,000 and will be on the way for a full seven days.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. World War II initials
6. Map volume
11. Assistants
12. Grayish tan
13. Quick look
15. Sweetsop
16. Play it by ——
17. Conscious
19. Hastened
20. Political party (abbr.)
23. Yes, indeed! (Brit.)
26. Volcanic rock
27. Southeast wind
28. Appetizers
29. Allowance for waste
30. Lets down
31. —— Antonio
32. Sawyer, Jones, et. al.
33. Brittle
35. Epoch
38. Exclamation
40. Weight officer
42. Fat
44. Implant
45. Wearied
46. Mediterranean country

DOWN
1. Cookery herb
2. Seed eyes
3. Hebrew month
4. Prison (sl.)
5. Eludes
6. College degree
7. Rip
8. Educated
9. Actor's representative (abbr.)
10. "The —— Wolf"
14. Wide-mouthed jug
18. Public notice
19. Opposite of open
21. Always
22. Football term
23. Soaks flax
24. Gentle breeze
25. Wooden plate
26. Statutes
28. Buried city
30. Profit and ——
32. Musical note
34. New York state flower
35. Wagner heroine
36. Stagger
37. Affectedly artistic
38. Torrid
39. Sash (Jap.)
41. Insect
43. Man's nickname

A	M	I	S	S		S	T	R	A	P
D	A	V	I	T		C	O	U	P	E
A	W	A	R	E		O	R	G	A	N
			S	U	R	L	Y		R	D
A	S	S		B	I	D		V	T	
C	L	O	S	E	D		J	A	M	S
T	A	L	O	N		C	A	D	E	T
S	U	D	S		M	A	R	I	N	A
	G	O		M	A	B		S	T	Y
O	H		T	U	D	O	R			
S	T	E	E	R		O	A	T	E	N
L	E	V	E	R		S	T	A	V	E
O	R	A	L	E		E	E	R	I	E

SOLUTION
to previous
Crossword Puzzle

From the Mailbox

ANTI-HATE LITERATURE

Dear Editor:

The editorial opinion expressed under the title "Democratische Vrijheid" (C.C., February 12, 1970, page 5), confused me somewhat. As Editor you oppose the introduction of the federal government's proposed legislation designed as an anti-hate literature measure, on the grounds that it may infringe upon the freedom of speech and related liberties. Even suggested is the alleged approach of a police state.

It is of course entirely your privilege — if not an essential part of an editor's function — for you to subjectively editorialize. Acceptance or rejection of the stated opinion is thereafter the reader's prerogative. However, the unsigned insertion on page 12 of the same C.C. issue, dealing with the same topic, under the heading: "Hate Literature Bill C3" is one-sided propaganda for the "nays", disguised as a regular news item; I suggest entirely unbecoming a publication which normally reflects propagation of "fair play" when exerting "influence."

On the basis of what C.C. has "chosen" to convey to its readers, it would appear not to have been considered necessary for us — as readers — to be provided with an informative advocatory account. The decision to provide journalistic coverage of any "news" obviously and rightfully belongs to, or rests with you. Once having made that decision or selection, there now befalls C.C. an ethical obligation (admittedly not practised by many news media) to present the topic in a fair and just manner. After all, there is always more than one side to any controversy.

And why, permit me to ask, your opposition to this legislation? I have not read in C.C. your opposition to equivalent legislation of similar content, for long a part of our Criminal Code, such as the prohibitive provisions for Blasphemous Libel and Defamatory Libel.

Neither, I suggest, will C.C. be overly opposed to some of the adjudications rendered in connection with Libel provisions in our Commonwealth courts, which are a parallelism of the provisions of Bill C3. For example: ". . . Publication which in an indecent and malicious spirit assail and aspere the truth of Christianity or of the Scriptures in language calculated and intended to shock the feelings and outrage the belief of mankind are punishable as blasphemous libels . . ." (R. v. Bradlaugh, 15 Cox C.C. 217; R. v. Pelletier (1900), 6 R.L. (N.S.) 116; R. v. Ramsay and Foote, 15 Cox C.C. 231; R. v. Rahard, 1936, 3 D.L.R. 230).

The contents of Bill C3 are a legislative attempt to create added protection of "other" grouped segments amongst our Canadian citizenry from unwarranted harassment by corrupt and irresponsible disturbers. That is not an infringement by the government, but instead the State's responsible discharge of its obligations, through the process of legislation. Thereafter it is the court's function (and not the government's) to interpret and ensure that no infringement takes place upon the liberties which you — and I — cherish.

In the same issue of C.C. an ex-student, Pat Rupke, was quoted (page 2) on the subject of freedom, by teacher H. van Brummelen, as having written: ". . . There is only one kind of freedom and, illogical and distasteful as it seems, it is freedom under the law . . ." What a marvellous promise for our national, as well as individual future, if an entire nation subscribed to — and lived by — that fundamental truth.

John Milton wrote of freedom in these words: ". . . None can love freedom heartily, but good men; the rest love not freedom, but licence . . ." I respectfully suggest Sir, that your open support of those opposed to Bill C3, is in fact support for "licence."

Yours truly,
Ralph L. De Groot Jr.
Tecumseh, Ont.

REPLY

From more than one side was our attention drawn to the government's proposed legislation of so-called "anti-hate literature". It seems to us that some people fear this legislation would give the government more power than democratically justified. And this is precisely the point in our editorial.

We do not want to suggest that the government should be curtailed but that all citizens should be conscious of what power the government absorbs. It is true that it is the court's function to interpret and ensure that no infringement takes place, but the courts do this on the basis of the law. It, therefore, seems to be proper that we are well aware of what a proposed legislations contains and where it can lead to. This was the only intention of our editorial.

Editor.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I would like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada $6.00 per year; for 2 years $11.50.

For the USA the same as for Canada, but in USA currency to make up for the higher mailing cost. Yearly subscription for other countries $6.50, for 2 years $12.00.

Payment by cheque 15¢ extra.